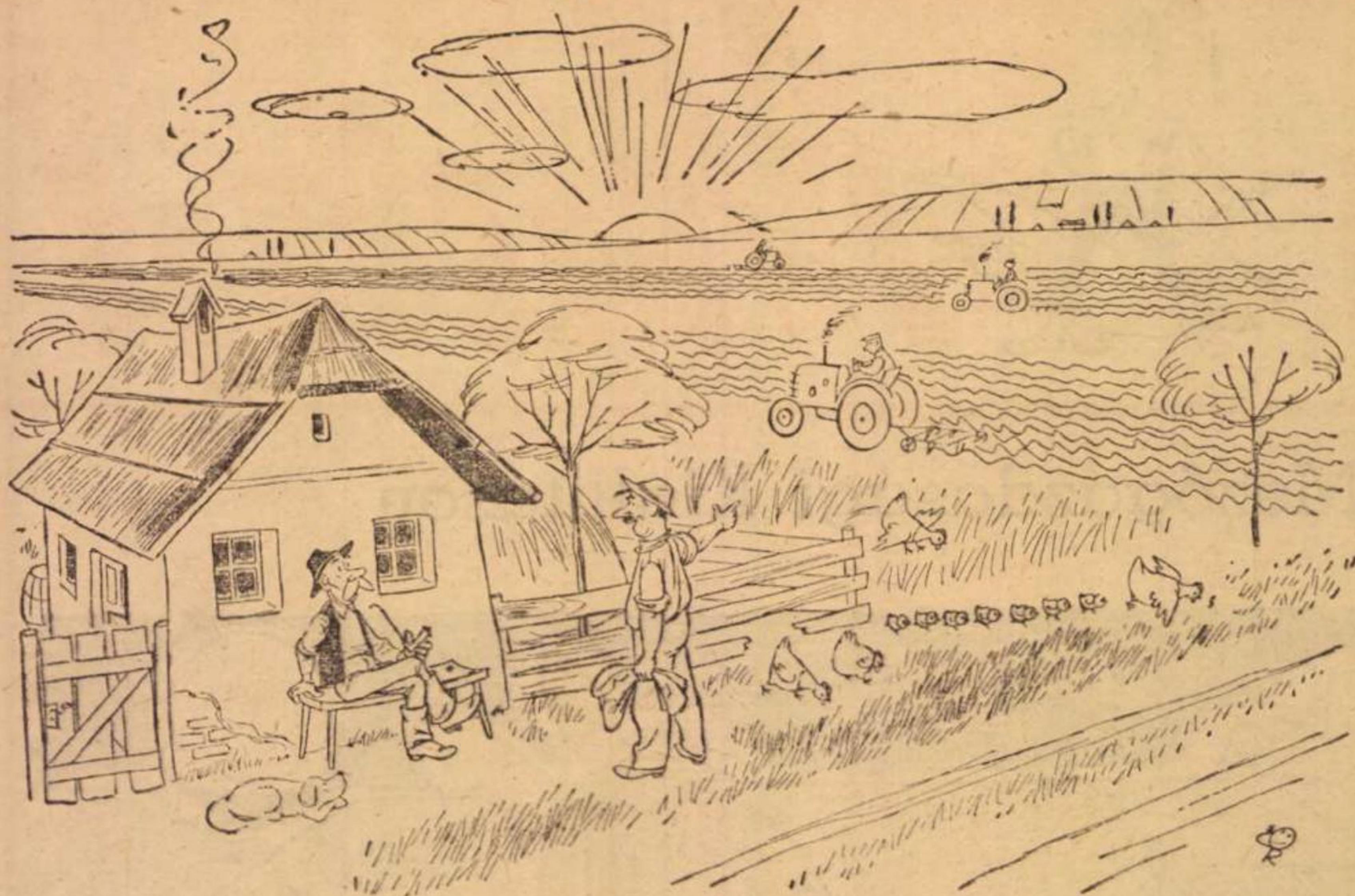
XI. évfolyam, 37. szám
1955. szeptember 15.
Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Esti terefere a Mezőgazdasági Kiállításon

– Háp-háp!... Van itt valaki Lajosmizséről?

Egy kis földecske

— Felszántottad már a földecskédet, Jani?
— Szántják már mind a háromezer holdat . : : Mert közben beléptem a téeszbe . : :

Karakán gyerek

1.

Történetek a legkülönbözőbb helyeken kezdődhetnek; de ritka az olyan história, amelyik a vasúti síneken kezdődik. Ez egyike az ilyen ritka történeteknek. Mert ez Gyulavári község Dénesmajor állomásának a kisvasúti sínein kezdődik. Onnan lesték az emberek, hogy jön-e már a vonat. Dénesmajorban valóságos ünnep a kisvasút érkezése, indulása. Az emberek kisétálnak az állomásra, megnézik, ki érkezett, ki utazik el. Akik ismerik az életet, tudják, hogy nem utolsó szórakozás ez.

A kisvasút sínein két férfi állott 1953-ban egy nyári napon, az egyik magas, szikár, a másik alacsonyabb, mosolygós arcú.

— Én az életben többé szövetkezeti tag nem leszek! — mondta harsányan a magas, szikár férfi az alacsonyabbiknak. De olyan harsányan, hogy mindenki hallotta, aki kint volt akkor az állomáson.. Szóval egész Dénesmajor.

2.

A magas, szikár férfi Erdei Mihály hétholdas dénesmajori középparaszt volt, aki pár perccel előbb lépett ki a gyulavári Viharsarok téeszből. Az alacsonyabbik férfi Nagy Gábor volt, abban az időben téesz-szervező. A Viharsarok téesz nem állt valami jól akkoriban. Sokan kiléptek belőle, aztán összehívták a közgyűlést és megszavazták a feloszlást. Itt vége is volna a történetnek, ha a Viharsarok téesz *igazán* fel akart volna oszlani. De nem így állt a dolog. Volt egy pár tag, aki ki akart lépni; és voltak egypáran, akik azt szerették volna, ha nem lett volna téesz Gyulaváriban. Ezek nem tagok voltak, csak kívülről pusmogtak a tagok fülébe. Aztán voltak, akik a szájuk egyik sarkából hideget, a másikból meleget fújtak. Egyszóval nagy volt akkortájt a gyulavári téeszben a zűrzavar, ebben aztán halászhatott az a pár szál ember, aki szeret a zavarosban halászni. Halásztak is.

3.

Az igaz, hogy nem a legjobban álltak akkortájt a dolgok a gyulavári téeszben. Nem voltak megelégedve az elnökkel, elhanyagolták a munkát, meg minden. De aztán rájöttek, hogy nem bölcs dolog a fürdővízzel együtt a gyereket is kiönteni; hát a feloszlást kimondó közgyűlés után két nap múlva gyorsan új közgyűlést hívtak össze.

Pár nap alatt kisült, hogy sokkal többen akarnak bejönni a szövetkezetbe, mint amennyien ki akarnak menni belőle. Rövidesen már ötvenkét új belépő volt.

Így maradt meg a gyulavári Viharsarok téesz, és így lett erősebb, mint valaha.

4.

De Erdei Mihály nélkül. Mert mondani sem kell, hogy Erdei Mihály állta a szavát, tartotta magát ahhoz, amit a síneken kinyilatkoztatott. Akik ismerték őt, nem is csodálkoztak ezen. Karakán gyerek volt az világéletében — mondták a dénesmajoriak.

A téeszben azonközben sok minden történt, de persze Erdei Mihály nélkül. Új elnököt kaptak Zuh József személyében és nekiálltak a munkának. Kitörték például a régi lucernát és 103 holdon búzát vetettek helyette. Folyt a munka és egyszer csak azon kapták magukat, hogy a gyulai járásban ők a munkaverseny második helyezettjei. Ilyen dolgok történtek ott, de persze, mint már mondottam, Erdei Mihály nélkül történtek. Erdei Mihály megmondta, még hozzá a vasúti síneken, ami különös nyomatékot ad a dolognak, hogy őt többé nem látják a szövetkezetben. Megmondta karakánul.

5.

De azt nem mondta egy szóval sem, hogy a szövetkezet *körül* sem látják többet. Ezért nem is találtak abban semmi csudálatosat, hogy egyre gyakrabban látták Mihályt a szövetkezet *körül*. Csak úgy arra sétált, véletlenül. No persze, hiszen Gyulaváriban, Dénesmajorban nincs olyan nagy választék sétahelyekben, mint Csabán, Gyulán, vagy éppen Pesten. Azon sincs semmi csudálnivaló, hogy ha az ember sétál — jót tesz az az egészségnek! — megáll olykor egy kicsit nézgelődni. Főképpen a szövetkezet tizenhétholdas fiatal gyümölcsösénél. Ez is természetes; szép látvány egy ilyen fiatal gyümölcsös. Aztán néha sóhajt az ember egyet-egyet, nézgelődés meg sétálgatás közben. Ez is megesik. Mihály például ezt sóhajtotta:

— De szép kis gyümölcsös! Ezt még együtt ültettük . . .

— De te kiléptél, Mihály — mondta valaki, aki véletlenül fültanúja volt ennek a sóhajtozásnak.

— Én igen! — felelte kemény határozottsággal és az igazsághoz híven Mihály. Karakán gyerek volt világéletében, tudja ezt minden dénesmajori ember és most már mi is. Az ember nem tagadja meg magát.

6.

Aztán meg az is: ha valakivel találkozott Mihály a szövetkezetiek közül, például a boltban, ahol vidáman és bőségesen vásárolgattak, mindjárt megkérdezte, csak úgy odavetőleg persze, mint akit nem nagyon érdekel a dolog:

— Mit csináltok mindig a Viharsarokban? Mennek a dolgok?

— Meghiszem azt!

Mihály ilyenkor elnézett a levegőbe. Hiszen nem érdekelte különösképpen a dolog, csak úgy kérdezte éppen, hogy teljék az idő. Hiszen tudjuk, hogy van az.

Aztán a részletek iránt kezdett érdeklődni szórakozottan, csak úgy mellékesen. Tán oda se figyelt a válaszra, vagy mondjuk csak fél füllel. Hogy az eredmények, meg a munkaegység . . . Kisült, hogy az eredmények igen jók, olyan a búzájuk, hogy meg lehet azt nézni. A munkaegység, már amit egy-egy munkaegységre kapnak? Hát az szépen kigömbölyödött . . .

Érdekes dolgokat tudott meg Mihály; noha nem érdekelte különösképpen a dolog, igazán nem. Amint mondottam, csak úgy kérdezősködött éppen, hogy teljék az idő.

Hát az telt is.

Annyira telt, hogy a naptár egyszer csak 1955. augusztust mutatott. Nagy Gábor, aki annak idején 53-ban ott diskurálgatott a síneken Erdei Mihállyal, megint lement Gyulaváriba, a Viharsarok téeszbe. Most már mint a megyei tanács téesz-osztályvezetőhelyettese.

— Mi újság? — kérdezte.

— Van egypár új tagunk — volt a válasz.

És megmutatták neki az új tagok listáját, amelyen első helyen állt egy E betűvel kezdődő név. Nagy elvtárs kétszer is elolvasta, csak aztán hitt a szemének. Mert bizony az új belépők listája így kezdődött: „Beléptek: 1. Erdei Mihály hétholdas középparaszt. Behozta két lovát, kocsiját, ekéjét, fogasát és egy csomó más gazdasági felszerelését.”

7.

Itt aztán már igazán véget érne a történet, ha az olvasó nem volna kíváncsi rá, hogy mit szóltak a dénesmajoriak. Mármint ahhoz, hogy Erdei Mihály így megfeledkezett arról, amit a síneken mondott. De az olvasó nyilván kíváncsi rá. Az olvasó minden bizonnyal úgy véli, hogy a dénesmajoriak, a gyulaváriak nyilván gondoltak valamit a dologról.

Gondoltak hát. Azt gondolták és meg is mondták:

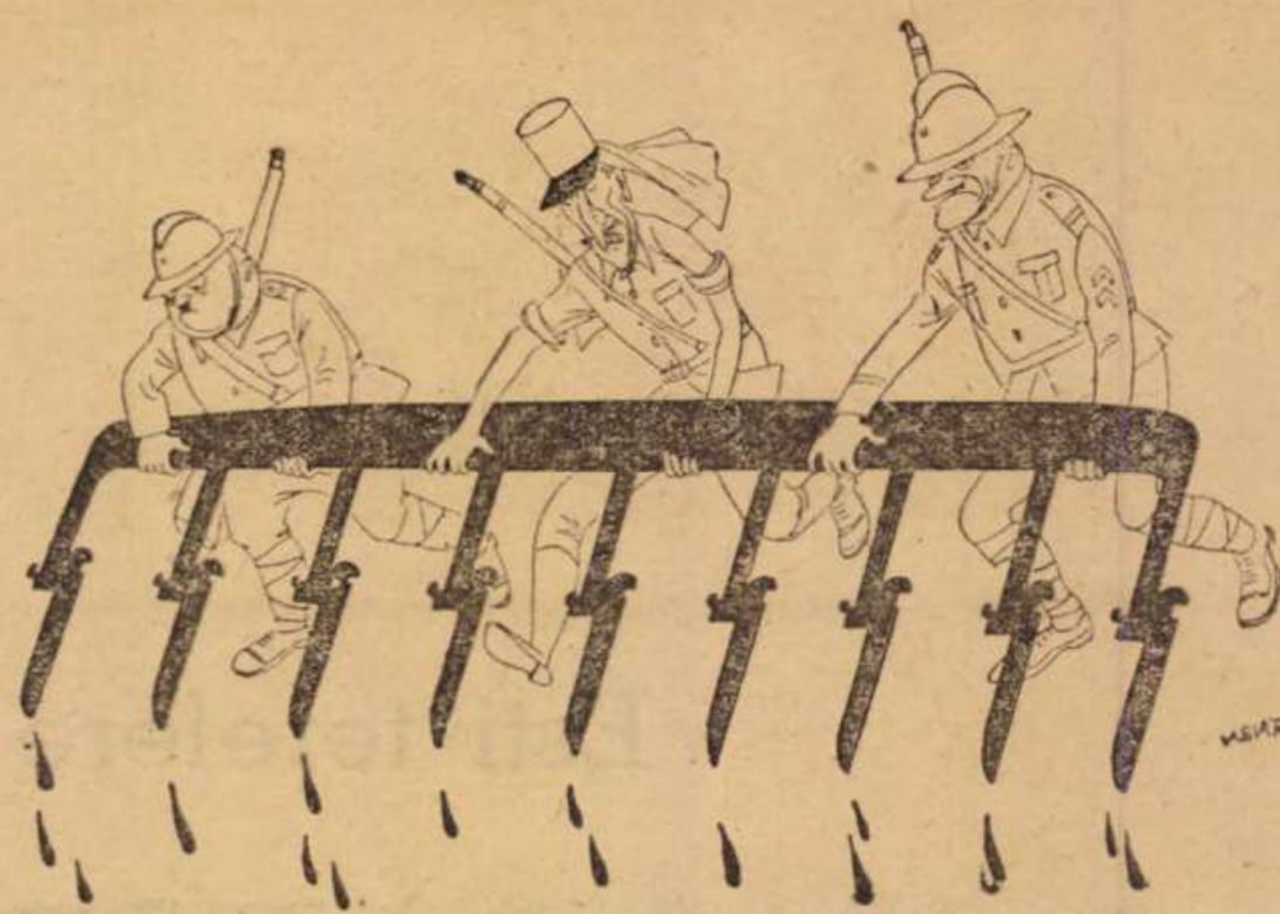
— Karakán gyerek volt ez az Erdei Miska világéletében! Visszament a téeszbe! Okosan csinálta!

És mindjárt utána belépett Ungor Gábor nyolcholdas és Földi János tízholdas középparaszt.

És utánuk a többiek. Mert Erdei Mihálynak ma nagyobb a tekintélye a faluban, mint valaha.

Gergely Miklós

Átfésülés Algírban

Margitka előjegyez

Nem tudom mások hogy vannak vele, de a mi családunkban szokás, hogy időnként megnézzük a gyerek holmiját. A gyerek holmija: iskolakönyvek, irkák, ceruzák, amiket ő becézve cerkának nevez és félcentiméteres ceruzavégek, amiket már becézni sem lehet, régi fejetlen babák és babátlan fejek, levonóképek, néhány Mészáros Ági-fénykép, valamint egy staniclibа ragadt többéves két szem savanyúcukor. Ez a gyerek holmija. A megnézést nem a fent felsorolt dolgok festőisége, hanem az a tény teszi indokolttá, hogy a kislányok nagy előszeretettel folytatnak csereüzleteket az iskolában; pedig ez szigorúan meg van tiltva minden gyereknek. Talán éppen azért csinálják. Mesélnek egy iskolai csereüzletről, amelynek lényege az volt, hogy egy kislány oda akarta adni az apukája húszkötetes lexikonát két babahajtűért meg egy szelet Mitugrálszért, ez az üzlet azonban valamilyen okból mégsem jött létre. Tehát megnézzük a gyerek holmiját. Minden füzetet, minden darab papírost külön-külön, mert megtörténhet, — nem minálunk persze, de akadhat család, ahol megtörténhet, esetleg — hogy meg nem mutatott rövót, intőt vagy egyest lelünk. Még a gyerek zsebnaptárát is megnézzük. Ez Margitka újítása. 1954-es zsebnaptár, amely át van alakítva 1955-ösre. Természetesen csak az évszám van rajta kijavítva; dehát az a lényeg. Lapozgatjuk a naptárt. Egyszerre a feleségem felüti a fejét.

— Mi ez? — kérdi.

— Ez az én naptáram — feleli szabatosan Margitka. — Már nemsokára ki kell javítani rajta az évszámot, mert januárban már 1956 lesz.

— Azt látom, de ez micsoda?! Ezek a bejegyzések.

— Ja? — mondja Margitka és készségesen olvassa. — Szeptember 18. Robinson, október 23. néger, november 13. mentőautó, november 29. tábla, december 30. még nem tudom.

— Olvasni én is tudok — közli a feleségem a gyerekkel, mire a gyerek csodálkozva néz rá.

— Tudom, hogy tudsz — mondja előzékenyen.

— Azt mondd meg, hogy mit jelent ez?!

— Oda van írva — bök a gyerek az ujjával a naptárra. Az ujja hegye vastagon tintás, ami még nagyobb nyomatékot ad a dolognak. — Szeptember 18-ra a Robinsont kérem, de kötve, október 23-ra azt a négerbabát, november 13-ra a szirénázó kis mentőautót, amilyen az Annának van, november 29-re egy tábla csokit, december 30-ra még nem tudom, hogy mit. Azért írtam fel, hogy el ne felejtsem.

— Úgy?! — mondja a feleségem maró gúnnyal, ami mindig sajátja volt. — Nagyon szerény kislány vagy! Más nem kéne?! Toronyóra lánccal esetleg?! Még a dátumokat is felírja! Tudtommal már se születésnapod, se névnapod nem lesz az idén!

Az erélyes hang mindig megteszi a magáét. A gyerek hangja elhalkul.

— Az utcán láttam, a plakáton, hogy ezeken a napokon lesz az idén kölcsönsorsolás, véletlenül volt nálam nyolc kis cerka, hát leírtam . . . Azt gondoltam, hogy ezeket fogom kérni a nyereményből . . .

És nagy nefelejcskék szemével bánatosan nézett ránk:

— Nem akartam, hogy megint szoruljak, mert az utolsó pillanatban kapkodok . . .

(g.m.)

Könyvtárban

A XIII. kerület egyik kis utcájában húzódik meg a Szabó Ervin könyvtár fiókja. Szeretik a környék lakói a könyvtár dolgozóit, mert figyelmesek, kedvesek és látszik rajtuk, hogy hivatásnak tekintik munkájukat.

Az egyik este, közvetlenül zárás előtt, fiatalra kozmetikázott terebélyes asszonyság viharzott be az ajtón. Valóságos parfőm-felhő kísérte. A pulthoz lépett.

— Kérem a Karenina Annát — mondta határozott hangon.

A kis könyvtárosnő megnézte a kartonokat, majd sajnálkozó hangon közölte:

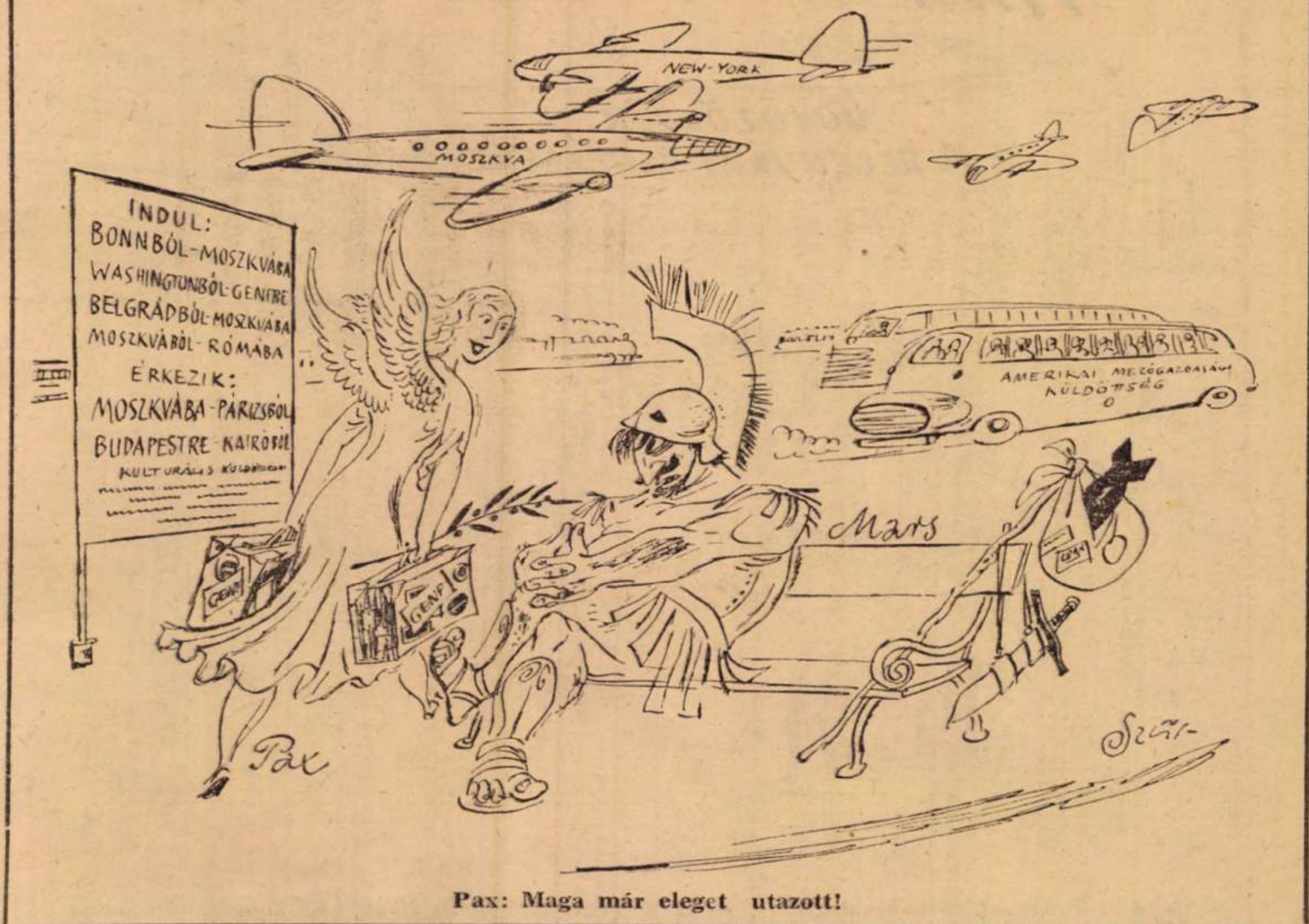
— Sajnos, nincs benn belőle egyetlen példány sem. Majd ajánlunk valami mást, jó?

Ha a tekintet ölni tudna, a könyvtárosnő már nem élne, — úgy nézett végig rajta a késői látogató. Azután megvetően elhúzta az ajkát, pillantásával végigfutott az állványokon sorakozó könyvek ezrein és megszólalt:

— A többit már mind olvastam.

És ahogy jött, elszáguldott.

Nyugodjék békében!

Pax: Maga már eleget utazott!

A világ teremtése

A Végtelenben sötéten gomolygott a köd és az alaktalan gáztenger örvénylő mélyén székelt a Hivatal Főosztálya.

Egy napon tiszteletreméltó, szakállas férfi jelent meg a Hivatalban. A belépőjegy kiállítása és egyéb formaságok elintézése után bevezették a legbelső szobába, ahol maga a főosztály főelőadója székelt és irányította számos főelőadó munkáját.

— Jehova vagyok, a Világmindenség igazgatója! — mutatkozott be az ismeretlen.

— Foglaljon helyet, kedves kartársam —, mondta a főelőadó barátságosan. Hangjában nyoma sem volt gőgnek, vagy lenézésnek, annak ellenére, hogy az illető csupán egyszerű ügyfél volt és nem tartozott a Hivatalhoz. — Mivel állhatunk rendelkezésére?

Jehova mélyet lélegzett, aztán elkezdte:

— Amint önnek bizonyára tudomása van róla, a Teret egyelőre káosz tölti be...

A főelőadó közbevágott:

— Bocsásson meg, a káoszról mindent tudok. Hiszen túlnyomórészt a mi Hivatalunk csinálta... — mosolyodott el szerény önérzettel.

— Szóval elhatároztam, hogy megteremtem a világot...

— Hm. Nem érdektelen elgondolás... És hogy képzeli a dolgot gyakorlatban?

Jehova papírokat szedett elő az aktatáskájából és a feltaláló lelkesedéssel magyarázni kezdett:

— Ezek lennének a csillagrendszerek... Ez a kis pontocska itt a Nap. E körül keringenek majd a bolygók, elipszisalakú pályán...

— Tessék várni egy pillanatra! Ebben az esetben a Hivatal nem illetékes érdembeli ügyintézésre. Szíveskedjék beadványával a pályafenntartási osztályhoz fordulni.

— De kérem, itt szó sincs pályafenntartásról! A nehézségi erő...

— Akkor az Erőgazdálkodási Főcsoport adhat engedélyt!

Jehova feljebb tolta glóriáját és végigtörölte verejtékezni kezdő homlokát.

— A részletkérdéseket talán hagyjuk most — sóhajtotta. — Tehát ez lenne a Nap, ez itt a Jupiter, Saturnus, Mars, Föld...

— És ez a pici narancsforma?

— A Hold.

— Lássa kartársam, ez helyes elgondolás! A Holdat engedélyezem, az hasznos égitest. A Napra, sajnos, aligha tudunk hitelkeretet biztosítani. A kötelező takarékosság nem engedi, hogy egy luxus csillagzatot teremtsünk, amely nappal süt, amikor amúgyis világos van!

— De hiszen valamennyi bolygó innen kapja a fényét!

— Nem baj, majd kiutalunk máshonnan, egyelőre persze csak

a legszükségesebb mennyiségben. A Földdel mik az elképzelései?

— Teremtek rá hegyet, völgyet és vizeket...

— A víz, az jó, annak a partján papirusz nő, amiből aktákat lehet majd gyártani. A hegyek kérdése azonban megfontolandó. Azt hiszem, célszerű lenne a völgyeket a csúcsokkal egy magasságban elhelyezni, hogy a magasból valaki le ne essék. Ha ez a megoldás valami okból nehézségbe ütközne, kötelezően elő fogjuk írni minden huszonöt centiméternél magasabb hegységre a védőkorlát és a lábdeszka megteremtését...

— Igenis kérem! A növényzetet pedig úgy képzeltem, hogy a Föld forgása következtében az évszakok...

— Egy pillanatra! Ha ön ragaszkodik hozzá, hogy a Föld forogjon, akkor az egész létesítmény természetesen forgalmi adó alá esik. Emiatt azonban ne veszítse el a kedvét, mert elgondolása egyébként igen érdekes és kétségtelenül fellelhető benne bizonyos nagyvonalúság. Persze, előbb alaposan át kell gondolni az egészet. Adja be javaslatát írásban. Ígérem, hogy az ügynek soronkívüliséget biztosítok és valószínűleg már a most következő tízmillió évben letárgyalásra kerül.

— De kérem, én az egész világ teremtését hat nap alatt befejezem!

— Elhiszem. Végre is ez a dolog egyszerűbb része. De leadminisztrálni, bélyegezni, iktatni, jóváhagyni, felülbírálni, kiértékelni, ez bizony nem gyerekjáték. Amellett a Hivatal most készíti a halványlila zuzmótéleségek nagy, összevont statisztikai kimutatását és ez a munka mindnyájunk számára olyan megterhelést jelent, hogy pillanatnyilag az ön — egyébként figyelemre méltó — elgondolásával nem tudunk foglalkozni.

— Mi lesz akkor az ember teremtésével?

— Arról egyelőre szó sem lehet. A státusban engedélyezett helyeket teljes mértékben betölti a Hivatal...

Jehova felegyenesedett és haragosan összevonta szemöldökét.

— Szóval nem engedélyezi a világ teremtését?

— Sajnos, jelenleg...

— Hát akkor vágjon bele a mennydörgős menykő ebbe az egész bürokráciába!

Hatalmas égzengés támadt, kékfényű villámok cikáztak, zúgott, recsegett az egész Mindenség. A főelőadó, az összes főelőadók és a Hivatal porráégett és eltűnt a ködben...

És ebben a percben lőn Világosság...

Molnár Aladár

Ha a lakásban telefon van...

Szomszéd: Szabad telefonálnom?

Telefontulajdonos: Hogyne kérem! Sőt fülkét is építettem, nehogy zavarjam a beszélgetésben...

— Szakított velem a Lajos, most már minden mindegy... Kérek még egy krémest!

(Vasvári Anna rajza)

Ami késik — nem múlik?

— Mi ez az ünnepség, várnak valakit? — Igen! Végre megjön az alkatrész a kooperáló üzemből...

Külföldi szemle

KETTŐS HOLTVERSENY

Bocsánat a címből kiáradó látszólagos cinizmusért, de vannak tragikus esetek, ahol az ember sehogyan sem tudja kitermelni magából a kötelező sajnálat minimumát. Mint az „Associated Press" jelenti Capetownból, két középkorú férfiú, a 45 éves Eric Forster és a 49 éves Willie Jardine két fontba fogadott, hogy melyikük tud egyszerre kiinni egy üveg brandyt. Egy quartos (2 pint) üvegről volt szó. Forster ivott először, majd mikor végzett az üveggel összeesett és pontosan 45 perc múlva meghalt. Jardine nem tudta teljesen kiinni, az üveget, s talán ennek köszönhette, hogy még egy napig élt. A halottkém mindkét esetben megállapította az alkoholmérgezést, továbbá Forster győzelmét.

ID. RIBBENTROP UTÓDA

Van valami megható abban, amikor a fiú apja foglalkozását folytatja. Igy van ez az ifjú Ribbentrop esetében is. A kis Ribbentrop nyugodtan nézhetett a jövőbe akkor is, amikor a papája mint külügyminiszter, a „Harmadik Birodalom" külügyeit intézte, azzal a szerénységgel, amellyel különösen a nürnbergi perben beszélt munkájáról. A fiatal Ribbentrop apja nyomdokaiba lépett — egy pezsgőgyár képviselője lett. Még talán annyit lehet elmondani róla, hogy keresztnevét egy helytelen politikai perspektívának köszönhette: Adolfnak hívják.

A SZŐKE VÉGZET

Olaszországban még virágzik a bandita-romantika. Calabriában a rendőrség egy 200 tagú bandát üldöz, amely a hegyekben rejtőzik. A banda vezetője egy Angelo Macri nevű fiatal, csinos, lovagias bandita, aki nemrég álruhában kereste fel Reggióban ügyvédjét. Macri női ruhába öltözött, s haját szőkére festette. Annak ellenére, hogy tudtak a látogatásáról, Macrinak sikerült visszajutnia a hegyekbe. Mint kiderült, az egyik rendőr észre is vette a szőke nőt, de nem törődött vele, mert — mint elmondta — nem esete a szőke.

A humor könyvéből

PETŐFI fiatal vándoréveiben ugyancsak vékonypénzű legény volt. Nem egyszer megtörtént vele, hogy csak éhesen nézte a szép ropogós piaci cipókat, de beleharapni nem volt pénze rá. Egy alkalommal egy tiszai révhez ért, de hiányzott a félgarasa, hogy átkelhessen a kompon. Mit is csináljon — töprengett magában. Félrevonta a révészt és nyiltan a szemébe nézett.

— Arra kérem bácsikám vigyen át engem istennevében, a túlsó parton aztán egy olyan tanáccsal szolgálok, amitől idővel gazdag emberré válik

A révész némi habozás után ráállt az alkura, s több más utassal együtt költőnket is atfuvaroz a a túlsó partra. Ott aztán Petőfi bizalmasan a füléhez hajolt:

— Hát a jótanács úgy szól bácsikám, hogy többet sose vigyen át se engem, se mást ingyért, mert akkor örökre szegény marad.

★

TOLSZTOJ LEÓ gyakran ki volt téve a hivatalnokok packázásának, különösen amióta a szegények sorsának megváltását kereste. Egy alkalommal maga a járási rendőrfőnök jelent meg embereivel nála, hogy állítólagos lázító iratok után kutasson. Tolsztoj így szólt:

— Ön azt mondja, hogy csak magánemberként jött hozzám egy kis beszélgetésre. Beszéljen nyiltan: ha hivatalosan jött átadom kulcsaimat és szabadon kutathat nálam.

— Szó sincs róla. Persze, hogy csak magánemberként jöttem; éppen erre jártam, gondoltam, már csak benézek egy szóra.

— Jó. Szóval magánemberként jött. Ez már egészen más. Akkor mindjárt szólok az inasomnak.

Becsöngette inasát és így szólt hozzá:

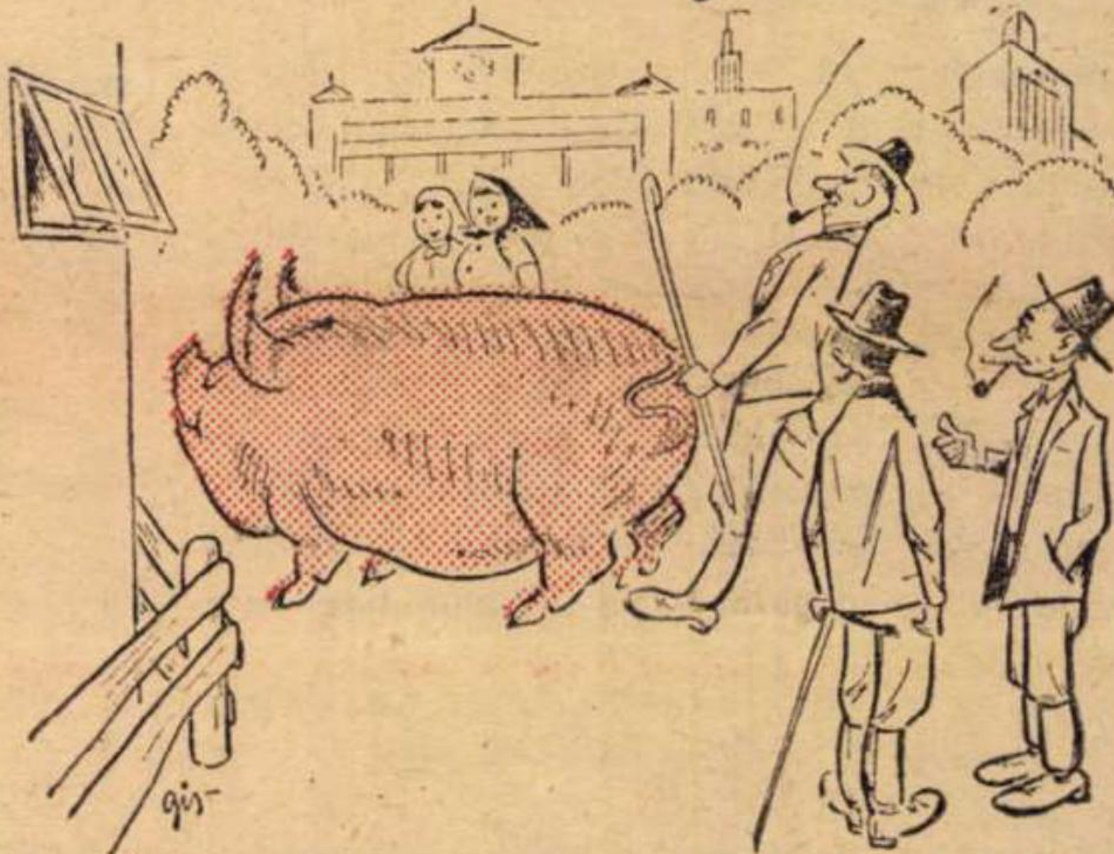
— Pável, azonnal dobd ki a rendőrfőnök urat.

★

KRUDY GYULA „törzsvendége" volt a Margitszigetnek. Valahányszor másvalakivel lépett be a szigetre, el nem mulasztotta felhívni a figyelmét a hídvám fülkéjében ülő altisztre.

— Ennek az embernek van a világon a legjobb dolga. Itt pihen ülve vagy harminc évig, aztán szépen nyugalomba vonul.

Szószerint igaz!

— Disznója van ennek a Janinak! Megnyerte az első díjat!

Kiküldetésben

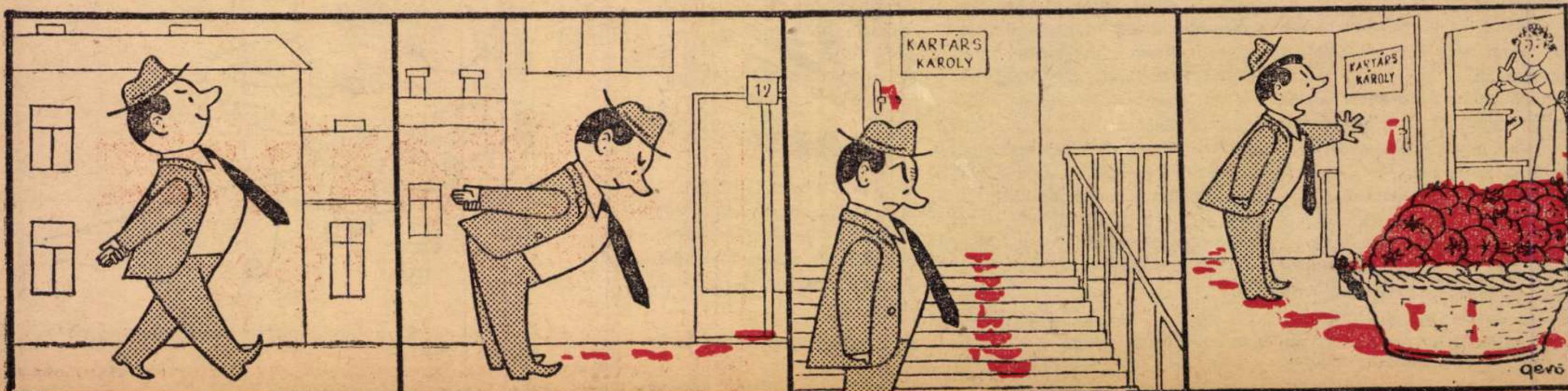
— Egészségedre, öregem!
— Megállj! Igyunk a főosztályvezető egészségére, akkor nyugodtan elszámolom a költségszámlán...

Sok üzemben csak idáig tart a verseny

— Látod, mégis én értem ide hamarabb!

Kartárs Károly kalandja, avagy a titokzatos nyomok

Foglalkozása: csecsemő

Mert tessék nekem elhinni, bácsik és nénik, igen tisztelt felnőttek, hogy ez is foglalkozás. De még mennyire! Maguk már nem emlékeznek rá, de én tudom, hogy mielőtt könyvelők lettek, gyárigazgatók, esztergályosok vagy gépállomásvezetők, mindannyian ezzel a foglalkozással kezdték pályafutásukat. Azt is tudom kérem — mert tájékozott csecsemő vagyok —, hogy senki sem írja bele az életrajzába, hogy első állása: csecsemőként tevékenykedtem egy családnál. Tessék nekem elhinni — én vagyok a szakember —, sok múlik azon, hogy mennyire hagynak engem önállóan dolgozni jelenlegi munkakörömben. Tudniillik, az én eredményes és alapos szakmunkámon múlik az, hogy milyen felnőtt lesz belőlem. Persze, nem gyerekjáték csecsemőnek lenni. Erre már nyolc hónap alatt rájöttem.

Nyolc hónappal ezelőtt helyeztek ugyanis ebbe az állásba. Nem mondom, nincs rossz helyem. Vezető pozíciót kaptam, minden körülöttem forog.

De nem erről akarok beszélni, hanem arról: ne nézzenek ránk, csecsemőkre úgy, mint valami buta babára, akinek életét a pelenkafogyasztás, a táplálkozás és az alvás tölti ki. Tessék csak megfigyelni engem, vagy bármely hasonló beosztásban működő pólyatársamat. Fekszünk a hátunkon és szemmelláthatólag — már úgy értem: felnőttszemmel láthatólag — bambán bámuljuk a cuclit, vagy a guminyuszit. Ez a bámulás: ismerkedés. Nekünk mindent meg kell ismernünk, nekünk minden, de minden új a nap alatt.

Nem tudom, hogy Kolumbus Kristófnak milyen érzései voltak, amikor felfedezte Amerikát, de amikor én felfedeztem a lábamat, azt hittem, hanyatvágódok. (Még szerencse, hogy feküdtem.) Ne vágjanak olyan felnőttes arcot, bácsik és nénik, nekem előbb alaposan meg kellett nézni, hogy mi az a két kis fehér micsoda, ami rúg-kapál, aztán a szájamba kellett gyorsan venni. De a guminyuszit is megfoghatom, a szájamhoz is vehetem. A guminyuszi mégis más, mint a lábam. Mert a nyuszit le lehet dobni a földre, amikor megúntam, a lábamat meg nem. Miért? Ezen sokáig törtem a fejem, míg rájöttem, hogy a lábam hozzám tartozik.

És amikor a kezemet nézem és az ujjaimat mozgatom, akkor azt nem azért csinálom, hogy a felnőttek azt mondják: „Jaj de tündéri ez a Kati!" —, hanem azért, mert a kezem felfedezése is foglalkozási körömbe tartozik.

Amikor az első Zeppelin megjelent Budapest fölött — még az apukám is gyerek volt —, összeszaladtak az emberek és úgy bámulták. És ha a csillagász bácsik kinyilatkoztatják, hogy ekkor és ekkor napfogyatkozás lesz, akkor kormos üvegen keresztül bámészkodik mindenki a nap felé, hogy mikor napfogyatkozik már. Nekünk minden olyan csoda, mint a Zeppelin, vagy a napfogyatkozás. Mi mindent most látunk először életünkben. És, ha én például megfogom a papám orrát — szép, nagy orra van, bizony —, akkor életemben először tartok orrot a kezemben.

Szeretném, ha a felnőttek megtanulnák, hogy mi, akik jelenleg a csecsemői munkakörben emeljük a szaporodási statisztikát, önálló, érző, gondolkodó és vizsgálódó lények vagyunk, nem pedig gügyögő, ostoba babuskák, akiknek be lehet adni azt a mesét, hogy a gólya hozza a gyereket. Ugyan kérem! Nyolc hónappal ezelőtt érkeztem ... és a gólyának hírét se láttam.

Remélem, hogy ezen írásbeli felhívásom — amelyet apukámnak diktáltam — meghallgatásra talál a széles tömegekben. Legyenek nyugodtak, megéri a fáradságot a körültekintés, hiszen a mi foglalkozási águnkban is elég nagy a fluktuáció és mire körülnéz a mama, papa és a nagymama, már azt veszik észre, hogy új hivatásom van, amit úgy jellemezhetném legjobban, hogy ... foglalkozása: felnőtt.

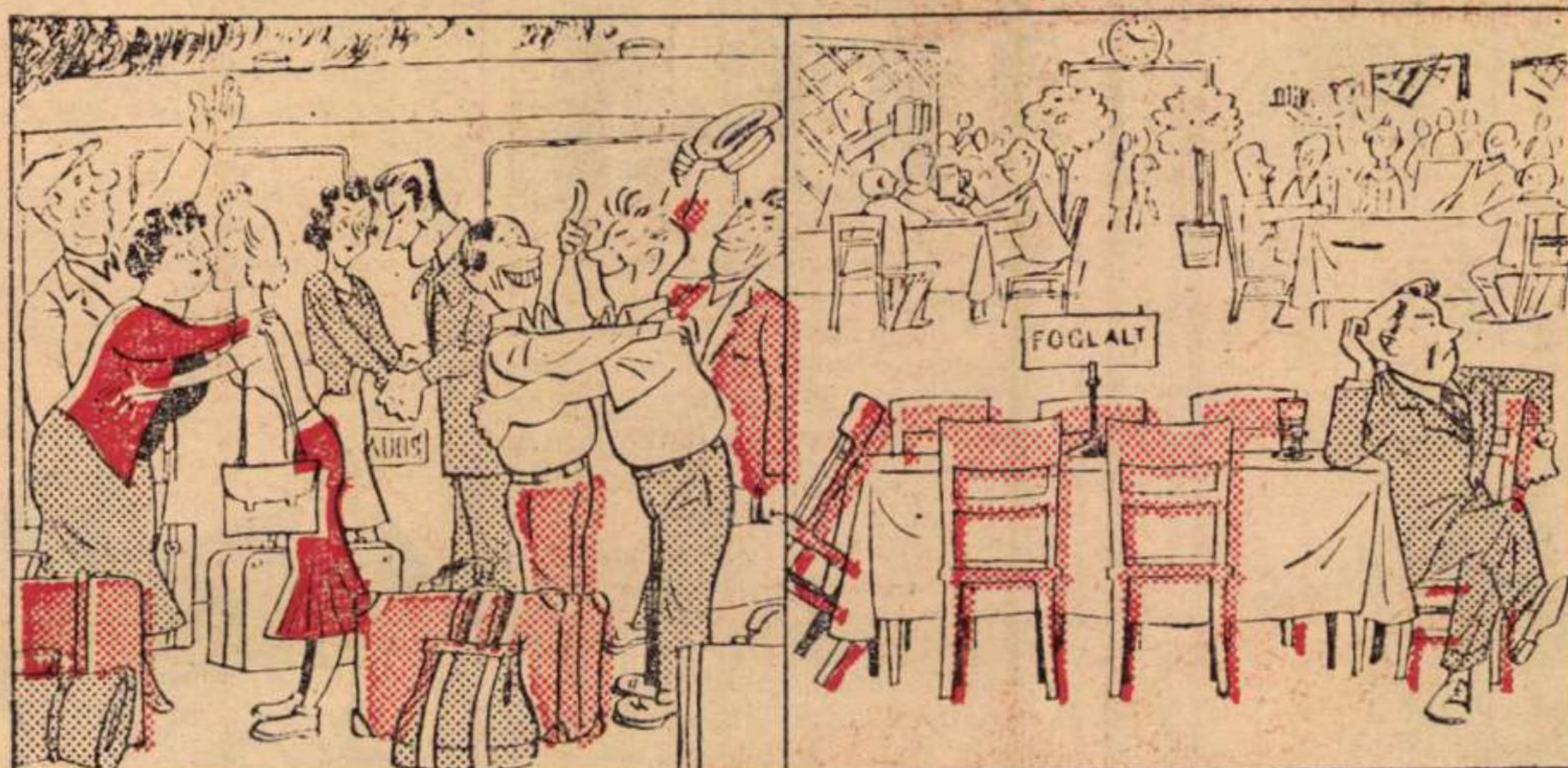
Erre pedig alaposan fel kell készülnöm, mert azt már látom, hogy ez sem lesz gyerekjáték.

Vajda Albert

Nyaralás után

gevő:

Rendszerint ez a vége

— Szervusz, szervusz!... Akkor jövő szombaton, pontosan kilenc órakor a Kispipában!

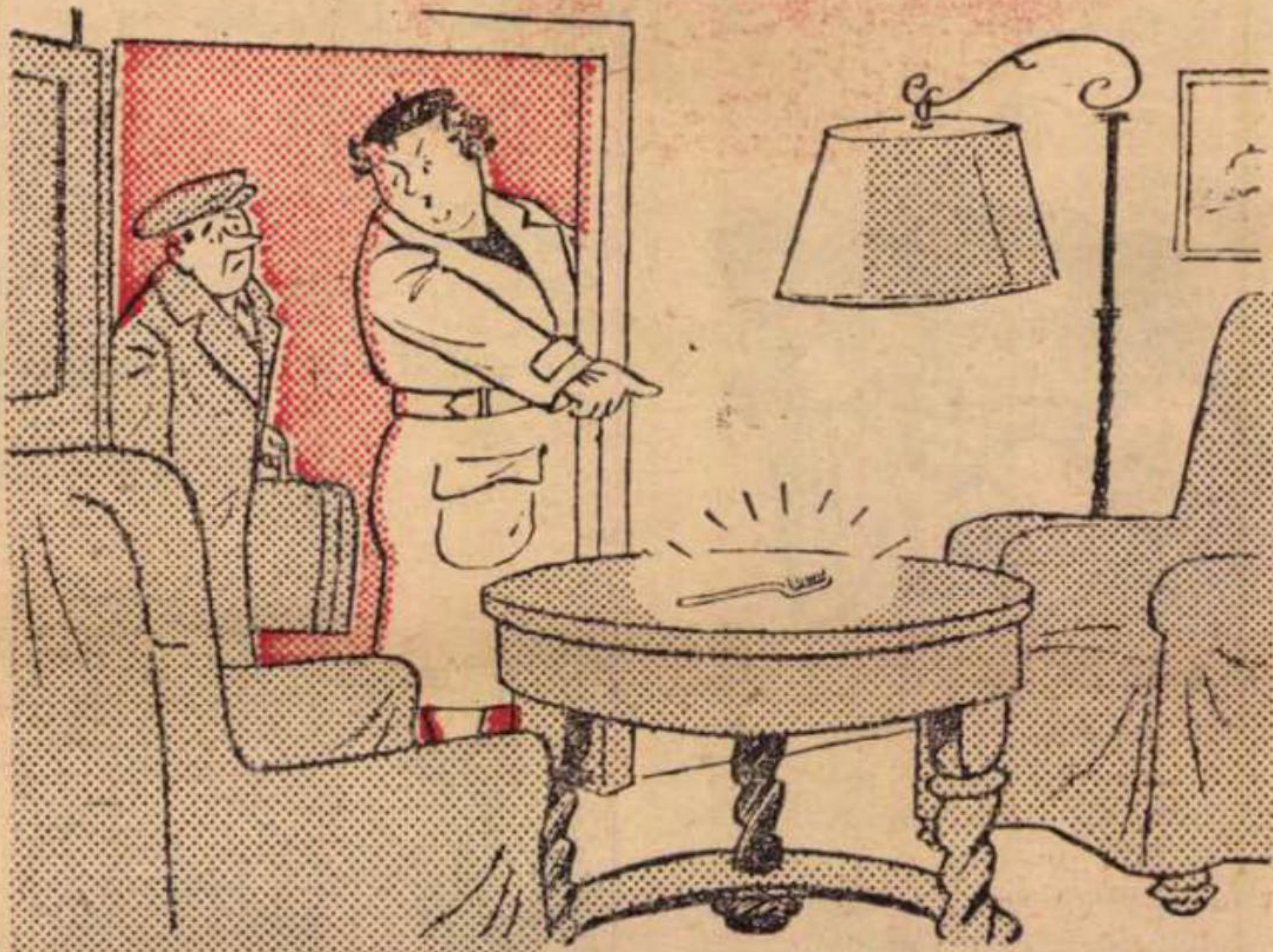
Szombaton negyed tizenegykor a Kispipában ...

A hivatalban

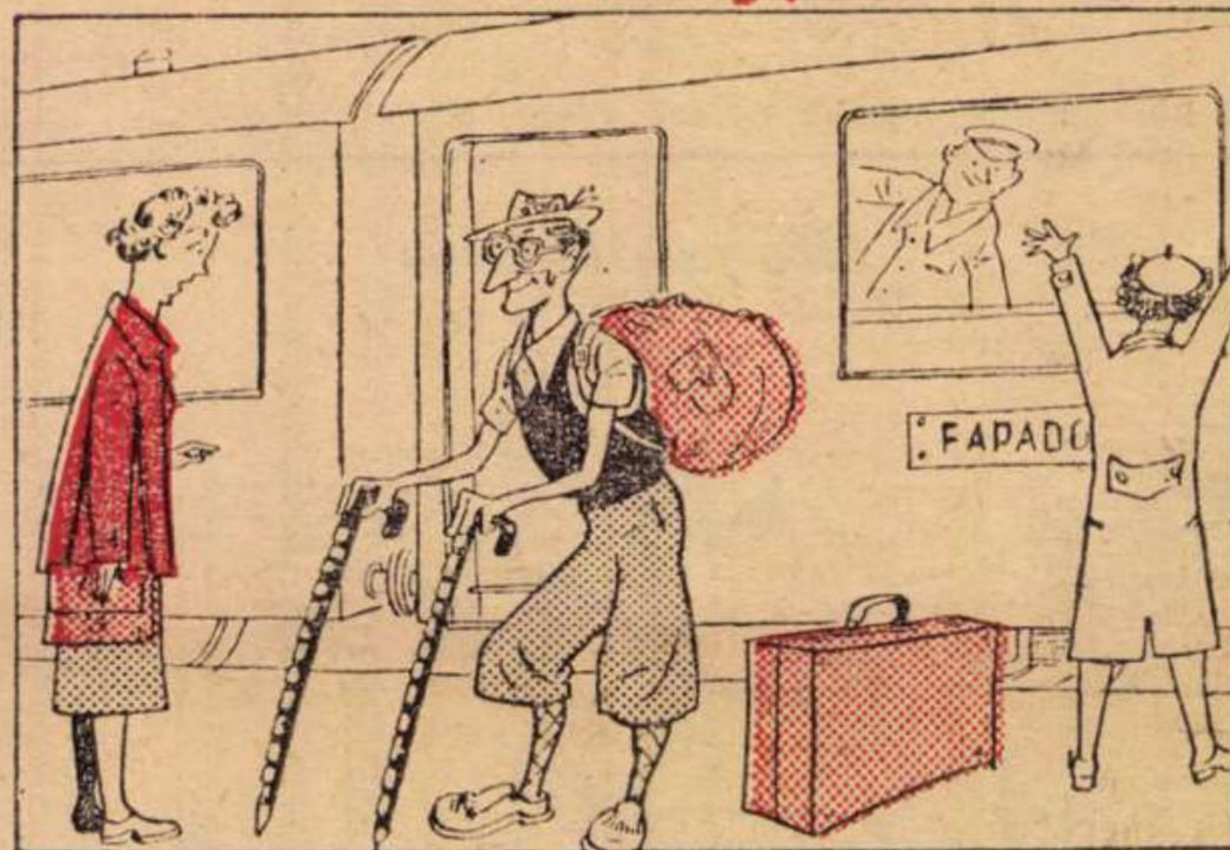
— De drágám, neked csak hétfőn kell bejönnöd!
— Tudom, de féltem, hogy addig lekopok!

Hazatérés

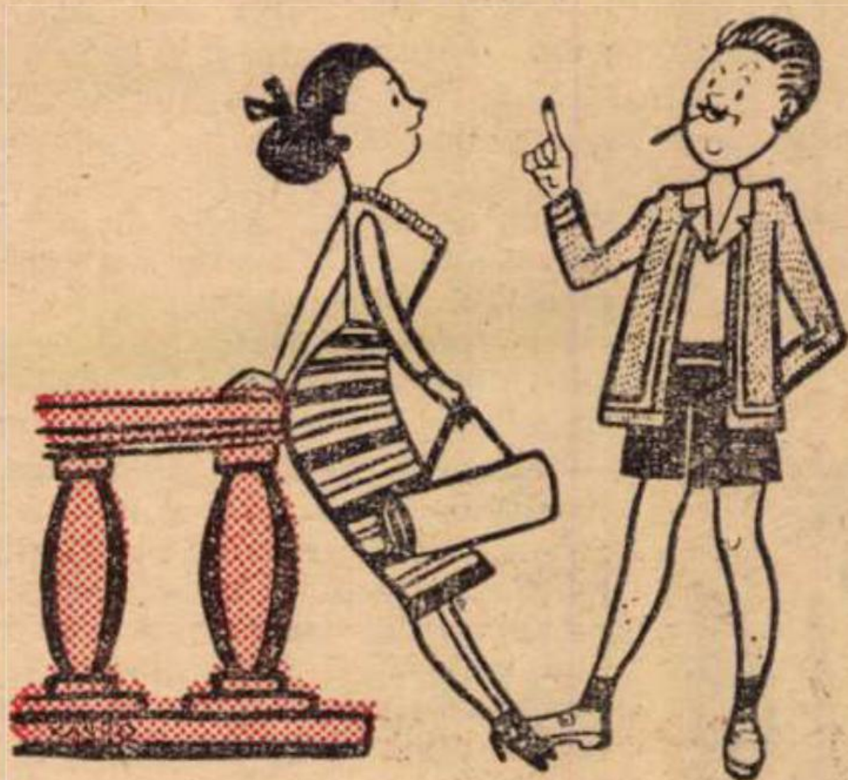
— Na, ugye, hogy nekem volt igazam? Az asztalon hagytad!

Nem kell megijedni

— Szent isten! Eltörted a lábadat?
— Dehogy ... Egy botra már nem fértek rá a túrista-plakettek!

Pillanatfelvétel

— Tudja, Mancika, ez akkor történt velem, amikor még rövidnadrágos gyerek voltam.

Tárgyalások Ciprusról

— Hát maga mit keres itt?

MIKLÓS DEÁK KRÓNIKÁJA

Gyorsdaráló

A Fémtömegcikkgyártó KSz
Remek uj gyorsdarálót készit,
Ha bemutatják müködését,
A nők majd nagy örömmel nézik.

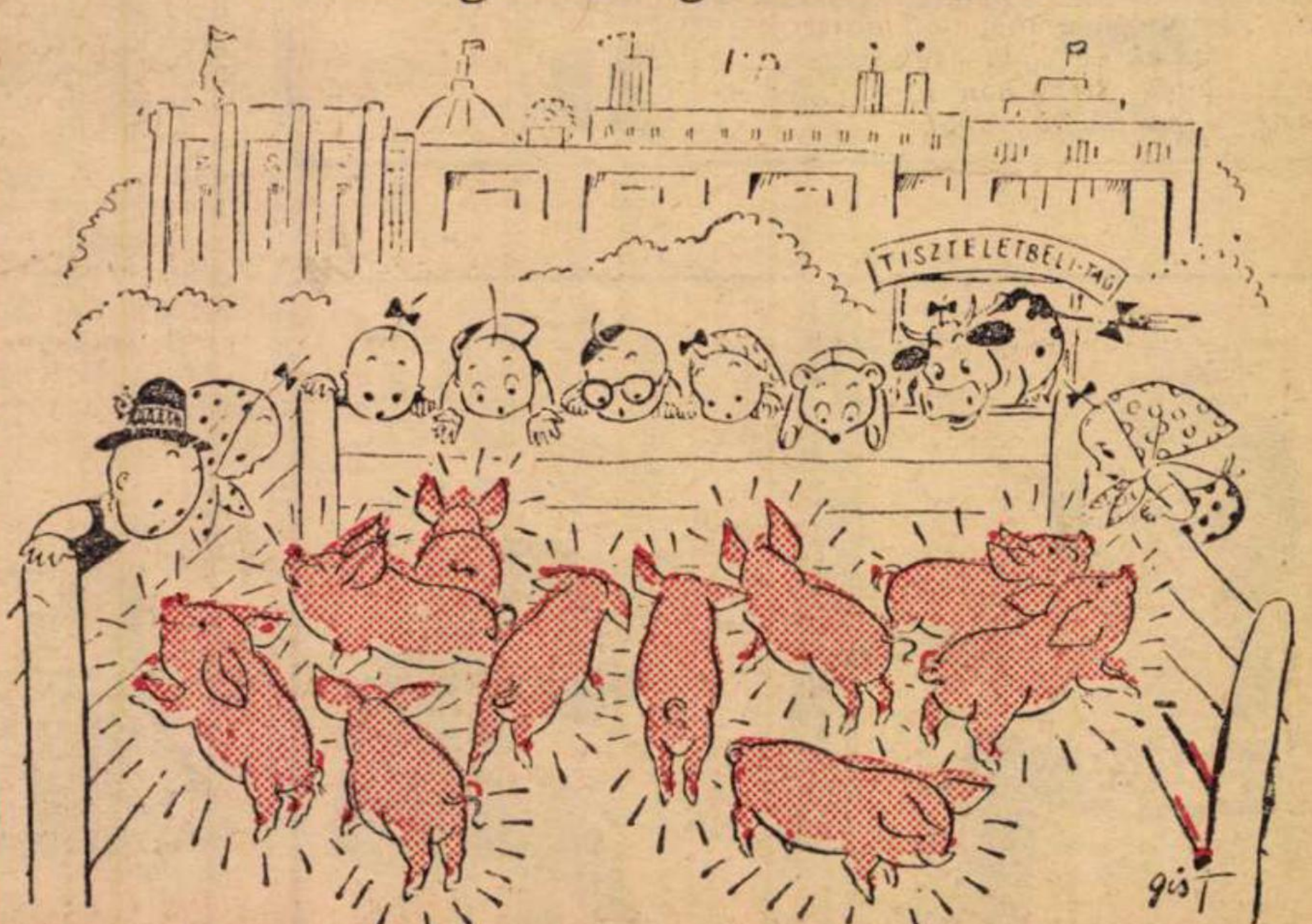
De egy-két asszony felkiált majd,
Ezt megmondhatom jóelőre:
"No ne daráljon olyan gyorsan,
Mert egy szót se értünk belőle..."

Filmsiker

A jó filmnek sikere van,
Ebben semmi csoda nincsen:
Az "Életjel" cimü filmet
Szinkronizálták Pekingben.

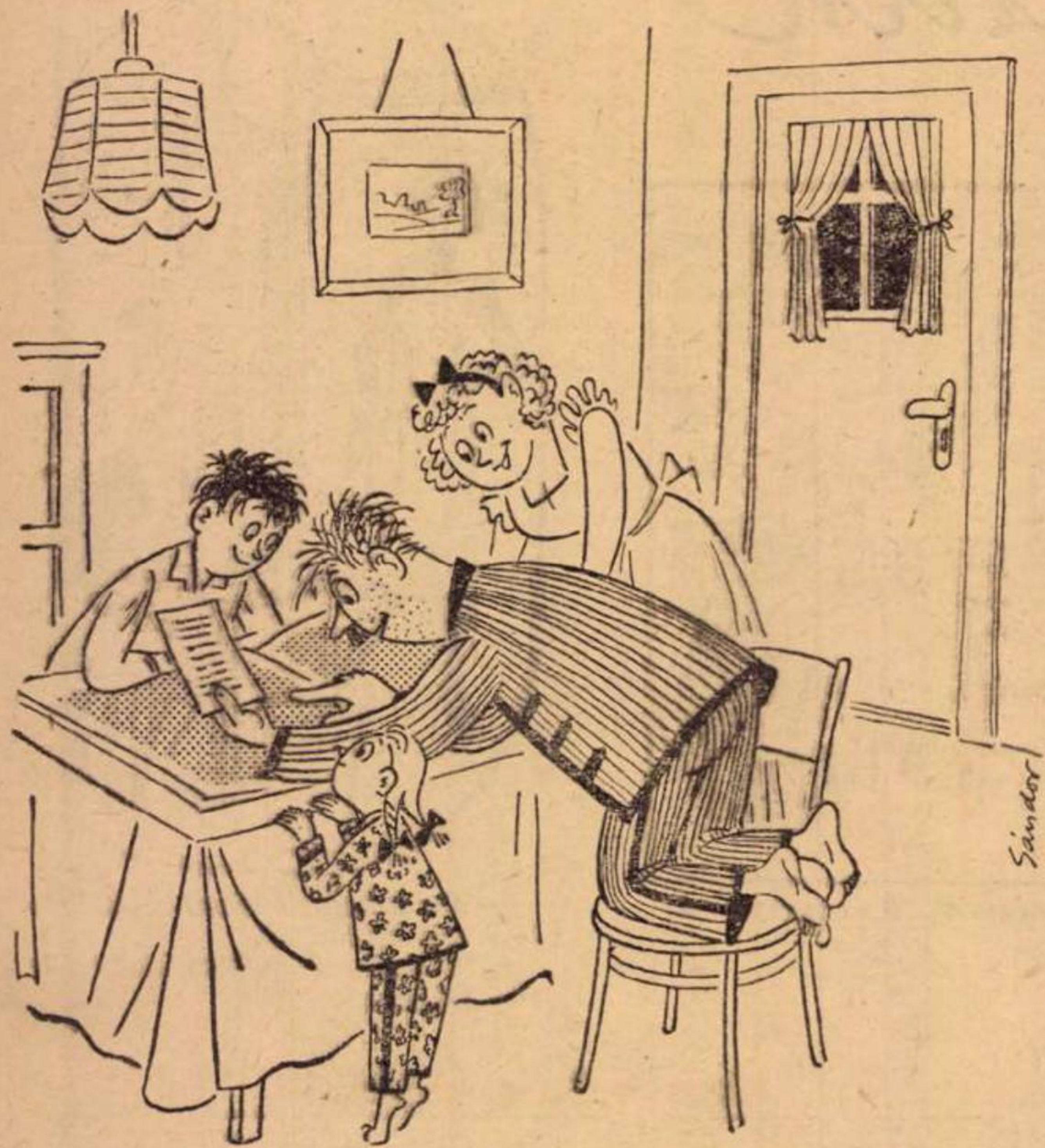
Rövidke hir, annyit mégis
Kétségtelenül elárul:
A magyar film Kinában is
Életjelt adott magáról.

A Mezőgazdasági Kiállításon

A legifjabbak csodálkoznak, hogy ezeket a kicsinyeket „malacoknak" nevezik, pedig olyan tiszták, mint a patyolat ...

Kötvényhúzás idején

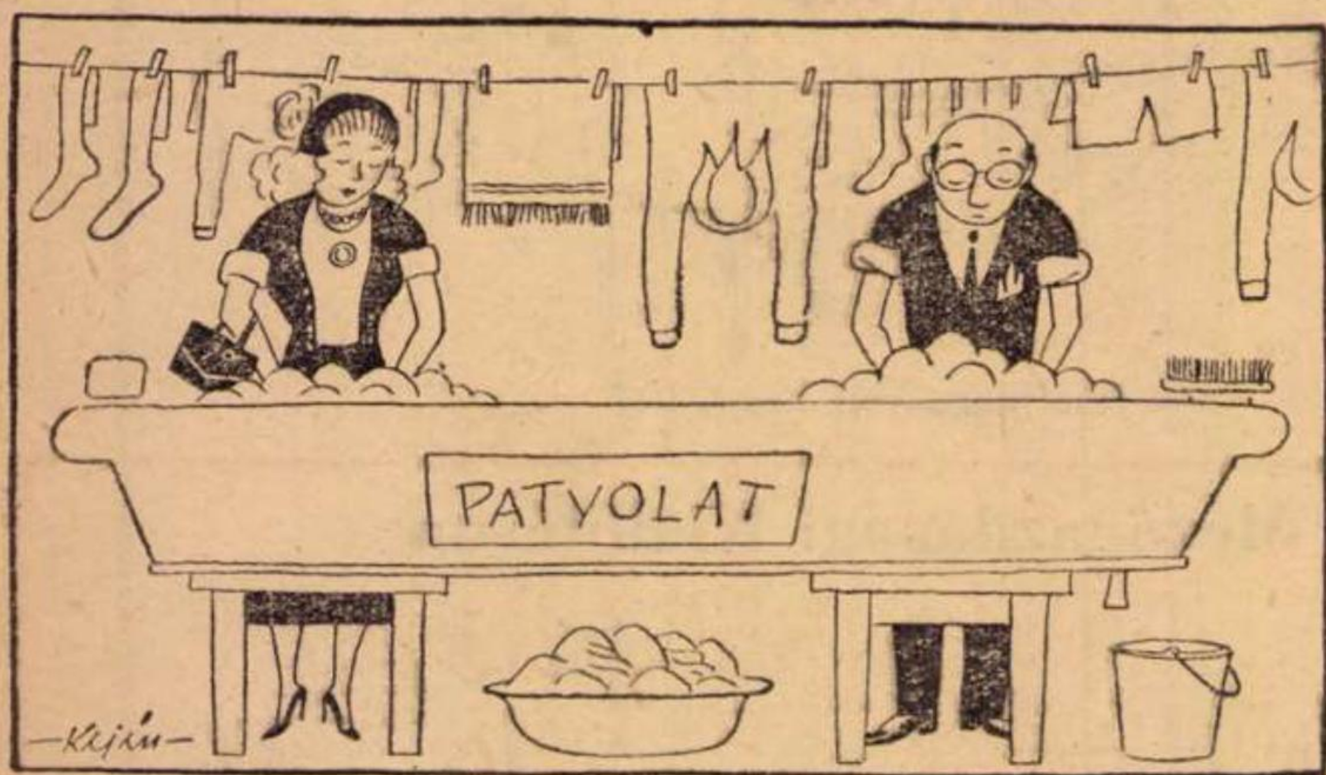
A nap legizgalmasabb percei: reggel 6 óra, megjött az újság!

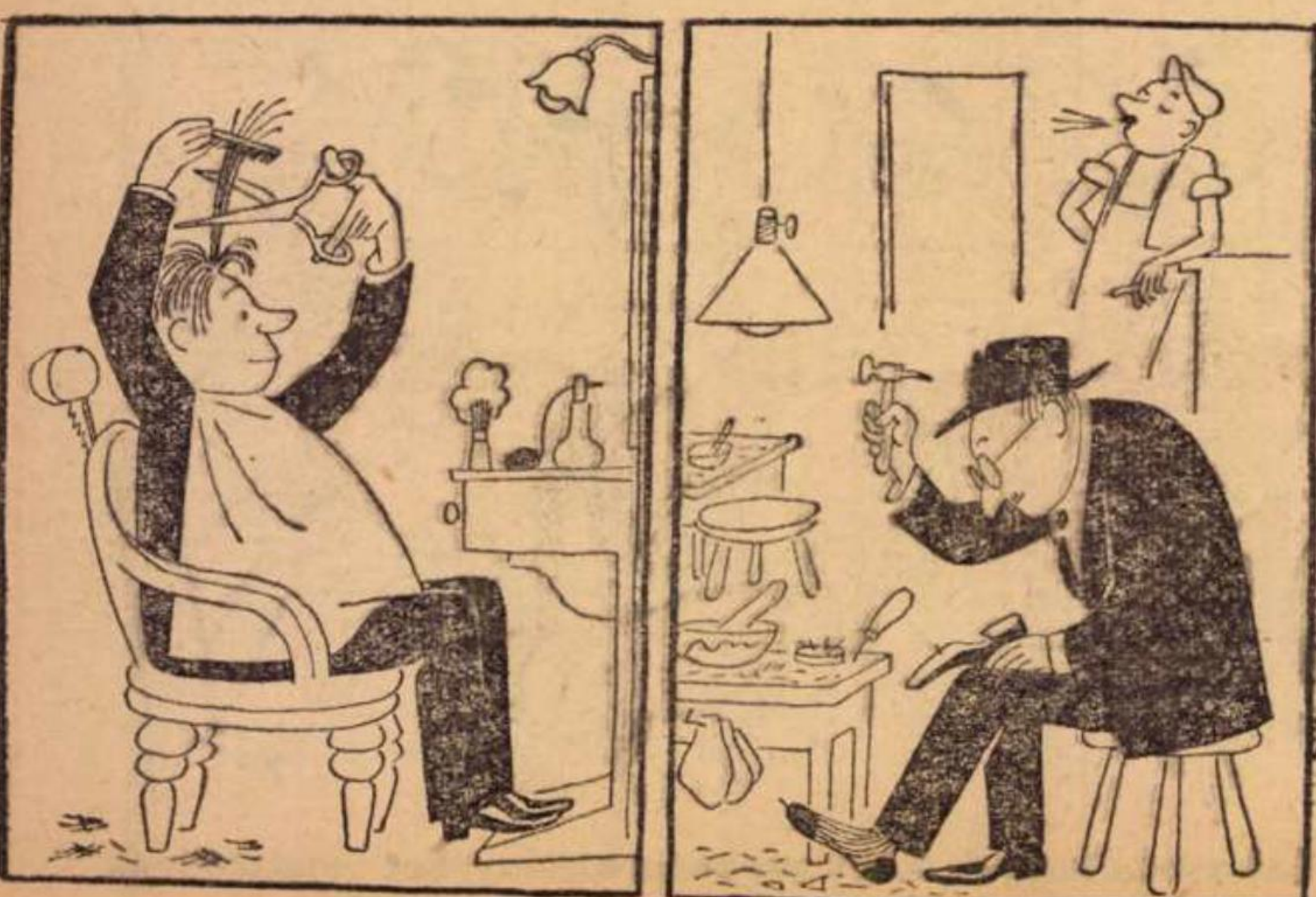
Nagytakarítás

— Tudod, nem akarjuk a frissen felmosott szobát összejárkálni.

Akik fellelkesedtek az önkiszolgáló bolt példáján

Gergely-KASSO

Szekszárdi kadarka

1.

Szekszárd a szőlő és a bor városa. Szinte furcsálja az ember, hogy a legszebb szekszárdi kerthelyiséget Sörkertnek hívják. De ha befordulunk a Kadarka utcába, már tökéletes a szekszárdi hangulat. A Kadarka utcában — lehet, hogy nem is ez az igazi neve, utcatáblát nem láttam, de Szekszárdon mindenki így hívja — nem laknak az emberek, csak isznak; mert a Kadarka utca egy végtelen hosszú pincesor. Aki szekszárdi ember vasárnaponkint erre jár, betér a sógorhoz, komához, ismerőshöz egy kis tereferére, egy pohár borra, ami néha öt, néha tíz, de sose egy. Öreg este lesz, mire hazaballag a kadarka szekszárdi híve.

Híve, de nem tántoríthatatlan híve; mert néha kissé tántorog.

2.

A szőlő tudományát ampelolológiának hívják, ógörögül. Mert már az ógörögöknek szívügyük volt a bor. De a szekszárdiaknak méginkább.

A napsütötte várost szerelmesen ölelik körül a napsütötte szőlők. A próbált, öreg, sok bort termett szőlőtőkék között akadnak bőven szőlő-kisbabák is. Nyolcvan hold frissen telepített szőlő van Szekszárdon. Rokonszenvesek ezek a kis szőlő-csecsemők, szeretik őket a szekszárdiak. Ugy dédelgetik, ajnározzák őket, mint akár az embergyerekeket. Az embergyerek hatéves koráig nem jár iskolába; ezek a szőlő-gyerekek hatéves korukig adómentesek.

3.

Hogyan születik a szőlő? Először az történik, hogy a gazdának szeget üt a fejébe, hogy a szőlő milyen jól fizet. Aztán az történik, hogy megbeszéli az asszonnyal a dolgot. Az asszony helyeslően bólogat. A gazda akkor beszerzi a „vadalanyt“, a szőlővesszőt és elülteti a megforgatott földbe. Erre oltja rá aztán a nemest, a burgundit, a kadarkát, a Bernáth Jánost. A hiba még nemrégiben is ott volt, hogy sok szekszárdi szőlősgazda rossz oltóvesszőt használt; rúgós volt az, mint a rossz ló. Ezt úgy kell érteni, hogy „elrúgta magától a termést“, csak olyan „madárfürt“ termett meg rajta.

4.

Hátizsákban hozták a környékről ezeket a rossz, „rúgós“ oltóvesszőket s ott árulták a piacon.

De az árusok balszerencséjére rosszul építették a szekszárdi tanácsházát. Mármint nekik rosszul; mert úgy építették, hogy éppen az ablaka alatt van a piac. Zimmermann Károly agronómus szobájába behallatszott még a piaci alkudozás is.

Igy szorult ki a rúgós oltóvessző a szekszárdi piacról. Igy javul a termés.

Hosszú útja van a szőlőnek, amíg a kvaterkázók poharába kerül és nóta lesz belőle.

5.

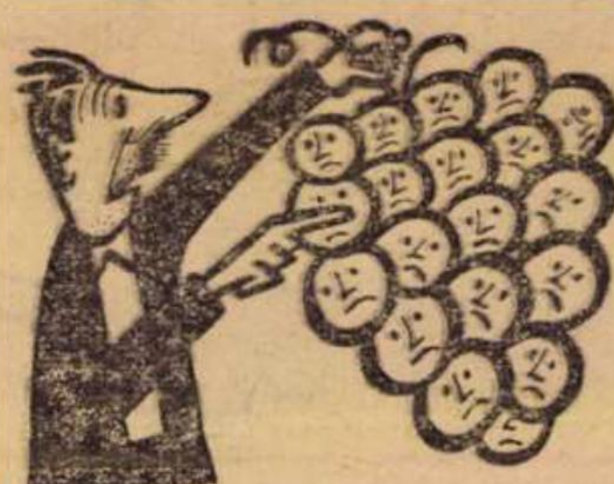

A szőlőt, hogy egészséges maradjon, permetezni, meg porozni is kell. Permetezőszer is, por is van bőven. De a legtöbb gazda csak permetezi, mondván:

— *Öregapám is csak permetezett, sose porozott, mégis olyan bora lett, hogy keze-lába kificamodott tőle.*

Csak azt felejtik el ezek a maradiak, hogy aránylag milyen kevés bor kell a kéz- és lábficamhoz.

6.

Ennyi szőlészeti tudománnyal már nekivághatunk a szőlőknek. Velünk jön Zimmermann városi agronómus is. Csak még előbb itt van Klézli János, az Előhegyről, annak a dolgát kell eligazítani. Egy szőlőfürtöt mutat az agronómusnak, valami furcsa van rajta. Az agronómus vizsgálgatja a fürtöt, mint a doktorbácsi egy kis beteget. *„Ez bizony lisztharmat“* — állapítja meg és veszi karon mindjárt Klézlit: itt a bolt a közelben, rézkénport és ventillált kénport vesznek. Klézli bácsi arca felderült, hamarosan meg fognak gyógyulni a kis betegei. A szőlő nem gyerek, nem kell neki rimánkodni, hogy bevegye az orvosságot.

7.

Átballagunk Sióagárd—Leányvárra. (Azért hívják így, mert egykor állítólag egy török basa lánya lakott ott.) Itt van mindjárt a Horváth Józsi bácsi szőleje. Másfél hold finom kadarka. Sütkérezik a napon a szőlő, vastagon üli meg a leveleit a permetlé, szemmeláthatóan jól érzi magát. Józsi bácsi meg a két fia szorgalmasan dolgozik. Leguggolva nézegetjük a szőlőtőkéket az agronómus szaktanácsokat ad, Horváthék feszült figyelemmel hallgatják. *„Mit vár, Józsi bácsi?“* — kérdem. *„Nem ígérkezik rossznak a termés“* — mondja mértéktartóan Józsi bácsi. Józsi bácsi, aki egyik legjobb gazda a környéken, mindenben ilyen mértéktartó. Amint mondja, csak egy liter bort iszik étkezés után. De természetesen többször étkezik egy nap.

8.

Megyünk felfelé a hegyen. A szembejövő embereknél demizson, mindenki kedvesen köszön és mindjárt kínálgat. A köszöngetést persze jobban bírja az ember szusszal, mint a kóstolgatást. Ember legyen, aki kétlábon fel tud menni a leányvári szőlőhegyre.

Itt jön Pápai Józsi, a szőlőcsősz, vagyis mezőőr. *„Előfordul-e szőlőlopás?“* — kérdem tőle. *„Nem a!“* — mondja önérzetesen. — *„Még éretlen...“* Ez megnyugtató. De akkor se lesz hiba, ha megérik a szőlő, mert Pápai Józsi bácsi nyitva tartja a szemét. (Pedig már három hónapja adósok a gazdák a fizetésével, a tanács nem szedi össze. Józsi bácsi ezúton kéri a tanácsot, hogy intézkedjék. Furcsa akusztikája lehet annak a falunak. Pestről jobban elhallik a kérés a tanácsházára, mint az ottani szőlőhegyről?)

9.

Feljebb van a Vigh Józsi bácsi szőleje. (Itt Leányváron majdnem mindenki József.) Vigh Józsi bácsi jó termést vár. A többiek is mind. *„Csemegeszőlő van-e?“* — kérdem. *„Ez mind borszőlő“* — hangzik mindenütt az önérzetes válasz. Mintha azt kérdeztem volna egy tigris gazdájától. *„Mi ez? Kiscica?“*

10.

Megnézzük a város háromholdas szőlő-anyatelepét is. Paddi bácsi, az anyatelep gondozója, kis „legyet“ — szakállkát — visel az állán, mint a régi franciák. *„Ezek nem lesznek rúgósak“* — mutat szeretettel a csemetéire. Mintha egy hortobágyi csikóst hallanék, nem egy szekszárdi szőlészt.

11.

Visszamegyünk a városba. A Kadarka utcán megyünk keresztül. Szombat este van, folyik már a pinceszerezés. (Pinceszernek hívják itt a pincelátogatást.) Hegedűszó zümmög a pincék mélyéből, vidám énekhangok kísérik. A meleg nap reggeltől estig mosolygott a szekszárdi szőlőkre. Jó az a termésnek! Jól ápolták a szőlőt, nincs filokszéra, nincs perenoszpóra. A naptár szeptembert mutat, szeptember után október jön; Hiszen akkor szüret!

Kulturfront

Nitroglicerin

Láttam a *Félelem bére* című filmet.

Hazafelé menet az elhagyott, sötét utcában azt játszottam, hogy nitroglicerint viszek az aktatáskámban, pedig csak a tízóraira adott el nem fogyasztott lekvároskenyér lapult benne.

Félelmet nem ismerően lépkedtem, de tudtam: egy óvatlan mozdulat és felrobban a lekvároske-

nyér. A lelkemben sziréna vijjogott és egy női hang azt zokogta: micsoda stramm férfi, micsoda stramm férfi!

De én csak mentem előre, éberen kémlelve az utat, mintha nem is lettek volna idegeim... Egyszer volt egy kemence, belebujt a kis Bence... A táskát messzire eltartottam magamtól, hogy a lábamhoz ne koccanjon, mert akkor a levegőbe repülök, mint egy bibic... Kormos volt a kemence, piszkos lett a kis Bence...

Egy-kettő, egy-kettő...

Úgy lépdeltem, mint egy balett-táncosnak készülő kétéves kisded, akinek szög áll ki a cipőjéből és a spájzba indul befőttet lopni. Amikor egy-egy nagyobb hepehupa jött, lehúnytam a szemem és visszatartva lélegzetemet, végiggondoltam életemet, lepkekergetős gyermekkoromtól napjainkig.

Bal-jobb, bal-jobb...

Azt hittem, már időtlen idők óta megyek, megyegetek, nem csodálkoztam volna, ha feltűnik az abonyi kettős torony, pedig csak egy sarokra voltam a mozitól.

És akkor...

És akkor viszketni kezdett a hátam közepe!

— Mindennek vége! — rebegtem magamban s az a nóta jutott az eszembe, hogy: „Kitették a holttestet az udvarra..." Táskát tartó ujjaim remegtek, szerették volna elereszteni a fogantyút és felnyargalni a hátam közepére, egy jó, nagy, kiadós vakarózásra, de én tudtam parancsolni nekik.

— Majd elmúlik! — biztattam magam. — Fő a nyugalom!

Az előbb említett női hang így sóhajtozott lelkemben: micsoda stramm férfi! Nem gondoltam volna, hogy ez a hitvány külső ilyen bátor szívet takar! Nem lehetne öntől gyermekem?

Igyekeztem másra gondolni, de képtelen voltam rá. Csak vakarózni szerettem volna, kéjesen, vadul, hálát adva a teremtőnek, hogy tíz ujjat adott a kezemre és tizet a lábamra.

Egy-kettő, egy-kettő...

Már alig vonszoltam magam. Táskát tartó karomba beleállt a görcs, de én nem adtam meg magam. Nem én!

Néhány perc múlva — vagy néhány óra múlva? — szűnni kezdett a viszketés. Rögtön vidámabb lettem, a szívem könnyű volt, izmaim mintha meglazultak volna és tudtam, hogy odahaza vár a jutalom, a megérdemelt jutalom: aranygaluska lesz vacsorára.

Még csak pár méter...

Bal-jobb, bal-jobb!

Ba-ba-bal, jo-jo-jobb...

Hirtelen valaki nagyot ordított és ráütött a vállamra. Felsikoltottam, a táska kihullott kezemből és behúzva a nyakamat, vártam a robbanást...

De nem történt semmi.

Hátrafordulva Ödön barátom vigyorgó arcát pillantottam meg.

— Tudja, kivel áll szemközt, Morcerf tábornok? — kiáltotta. — Edmond Dantes-sel!

Ő tudniillik a *Monte Christót* látta...

Mikes György

Kétrészes filmek

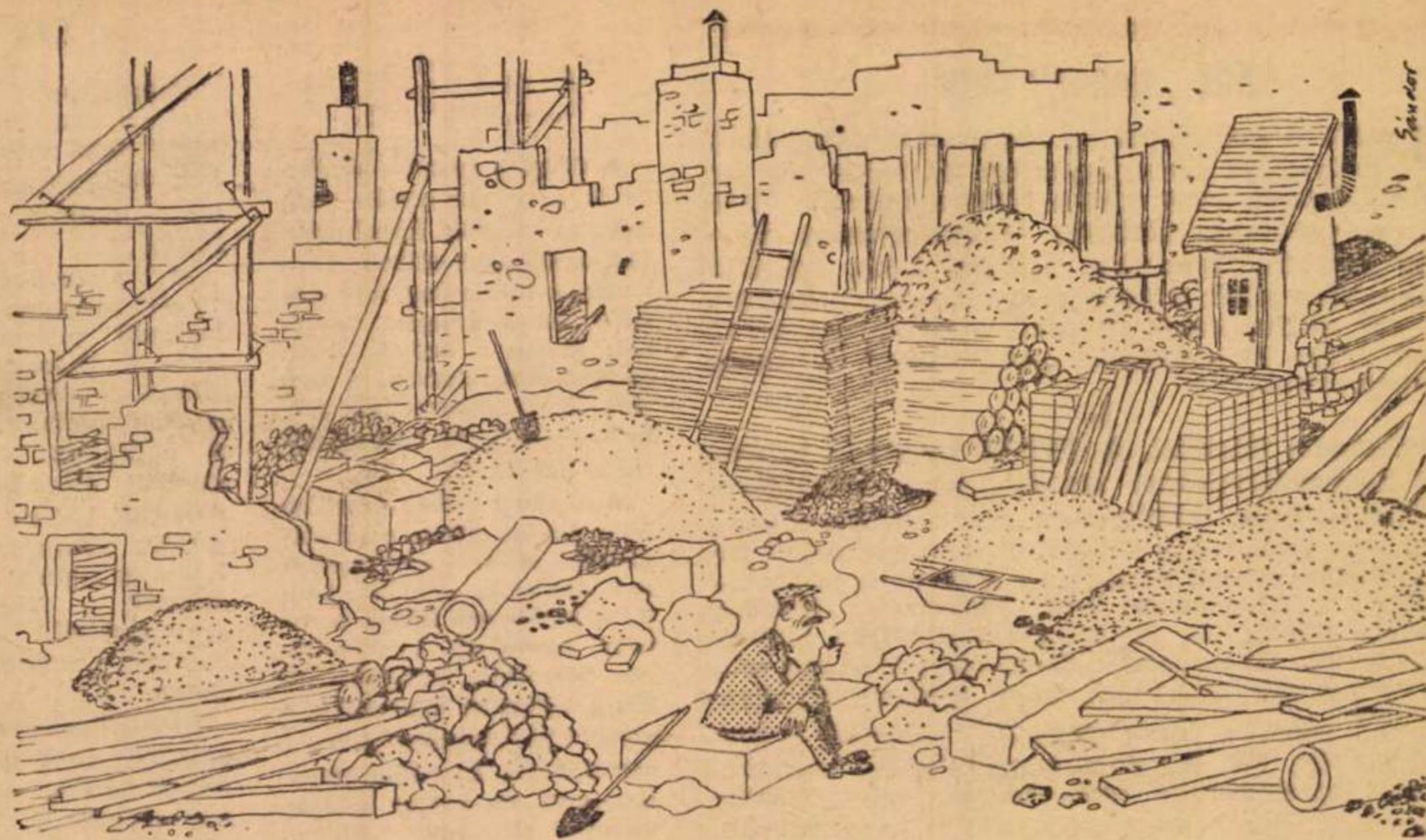

— Jaj, annyi szaladgálni valóm van, a gyerekeket most adom le a nagymamánál, egész héten nem leszünk itthon!

— Nyaralni mentek?

— Nem. Megnézzük a Pármai kolostort és a Monte Christot...

Egy, csak egy legény van...

Képünk a Lenin körúti Fővárosi Vígszínházban folyó lázas tevékenységről számol be.

Pesti séták

Az elegáns körúti cukrászda bejáratánál mindenféle izgalmas feliratok csábítják a járókelőket a kerthelyiség igénybevételére. Az egyik táblán a következőt olvasom: SÖRZENE.

Eltöprengek, mi lehet ez. Tudtam, hogy van térzene, közzene, mint egykori lelkes futballdrukker, a csontzenéről is hallottam már, de ez a sörzene valami egészen új dolog lehet.

Mit értsek ezen? Lehet, hogy a sör zenél? Lehet, hogy a Zsiráf a Kinizsi és a Pilseni összeálltak egy jazz-trióra? Ezektől a söröktől minden kitelik. Már akkor gyanúsak voltak nekem, mikor kiderült róluk, hogy folyékony kenyerek.

Mégegyszer megnézem a feliratot: SÖRZENE. És rájövök, hogy ez a felirat maga is olyan, mint a barna sör.

Nem világos.

★

Ha már a szórakozóhelyeknél tartunk, egészen más a helyzet az Óbudai Népkertben.

A kertben valóban a nép ül csinosan megterített asztalok mellett. Szép fehér abrosz van az asztalokon, szép fehér abrosz, amely azonban tele van korommal. Minden asztalon fehér abrosz van és minden asztalon sok-sok korom.

Fiatal pár telepszik a mellettem levő asztalhoz. A férfi kezébe veszi az étlapot, a pincér szolgálatkészen áll mellettük. A férfi szeme az étlapról az abroszra téved, egy pillanatig komoran bámulják egymást a korommal. Aztán megkérdi:

— Mi ez, kérem?

Mire a pincér néhány tőmondatban elmondja, hogy a szomszédban gyár van, onnan szálldogál át a korom, egyébként mit tetszik parancsolni?

A vendég mégegyszer belenéz az étlapba és így adja fel a rendelést:

— Hozzon egy korompörköltet...

★

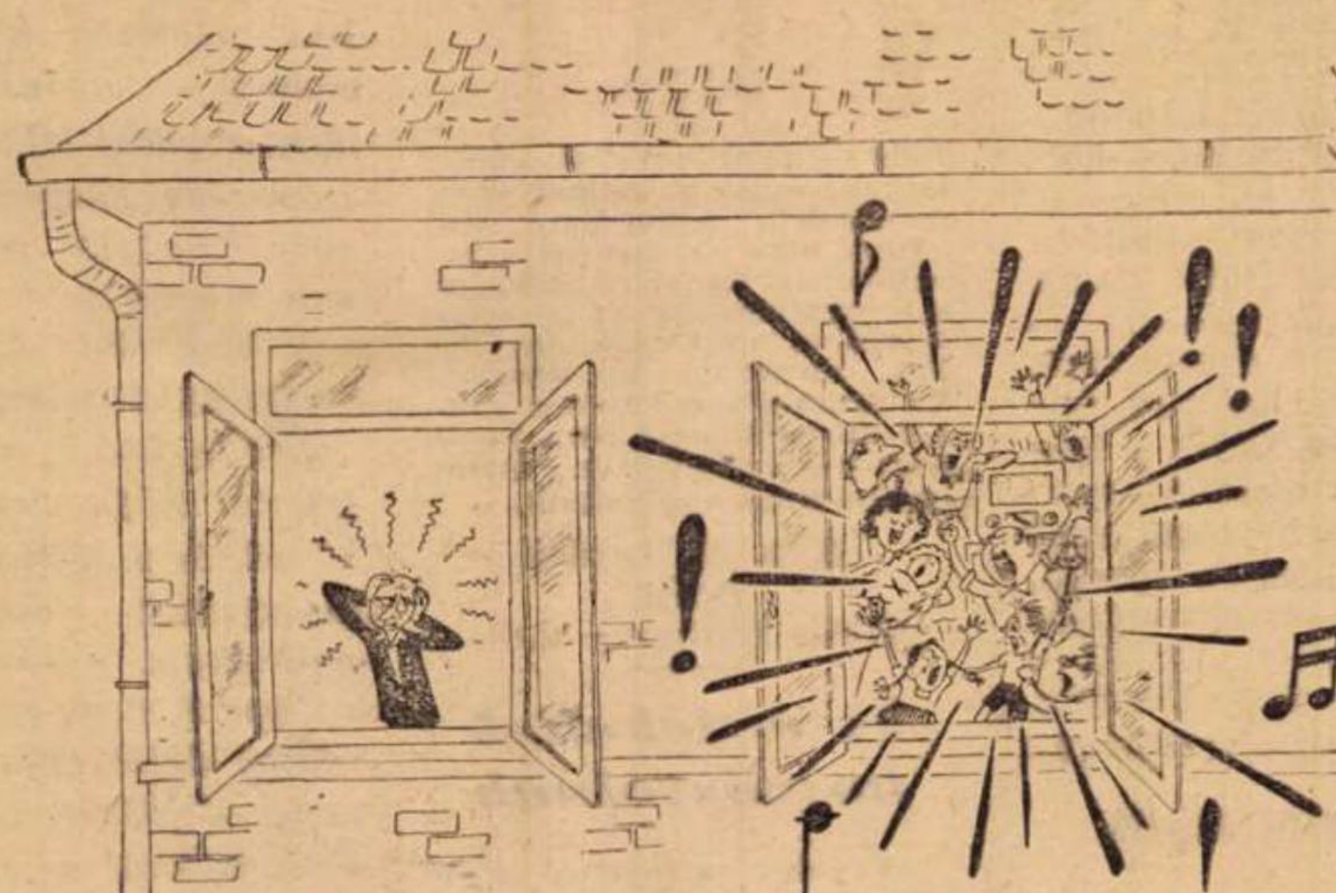
Fiatal színpadi szerző darabot nyújtott be az egyik pesti színházhoz. Aránylag rövid idő alatt — három vagy négy hónap múlva — visszaküldték neki a darabot a következő megjegyzéssel: „Beküldött darabját jónak tartjuk, de nem a mi színházunknak való."

A fiatal író a következő válaszlevéllel zárta le az ügyet:

„Sajnálom, rosszabbat nem tudok írni..."

(d.)

Illusztrált hangversenyeim

„Szomszéd népek zenéje"

Így képzeljük...

(Ismét megnéztünk néhány könyvtári könyvet)

— Tíz deka szalonnát kérek... de tessék jó vékonyra felszeletelni, mert könyvjelzőnek lesz...

A Cirkusz új műsorában láttuk

— Most pedig kedves közönség, magyar artisták következnek...

Hozzászólásunk a Bartók-ünnepségek programjához

A mandarin: Engem nem játszanak el az Operában? Pedig engem ugyanabból a fából faragtak!

Le a bürokráciával!

Két „nehéz" ügy

Jónéhány hete hordok a zsebemben egy cédulát, melyre két nevet jegyeztem fel. A két név két ügyre emlékeztet, mely erre a rovatra tartozik. Noha bürokrácia-rovatunk többéves tanulmányozása folytán az ilyenféle ügyekben bizonyos fokig szakértő vagyok, ebben a két ügyben nem ismerem ki magam. Most már aligha leszek okosabb, előadom hát a két panaszt, hátha kiokosítanak azok, akikre a dolog elsősorban tartozik.

1.

Csizmadia Erzsébet. A PIERT dolgozója öt éve. Elismerőlevelekkel igazolja, hogy munkájával a vállalat vezetője mindig meg volt elégedve, Cs. E. is meg volt elégedve a vállalattal, bár egy évvel ezelőtt eredménytelenül kérte, hogy a diszponens II. kategóriából a diszponens I-be helyezzék. Egészen a legutóbi időkig Cs. E. kategória-beosztása helyesnek bizonyult. Ez év január 31-én megjelent egy rendelet, amely úgy intézkedik, hogy nemcsak a „diszponens I.", hanem a „diszponens II." kategória is premizálandó. Cs. E.-t a rendelet megjelenése után két hónappal figyelmeztette erre valaki, ekkor természetesen bejelentette prémiumigényét. S ime: kiderült, hogy besorolása eddig helytelen volt. értesítést kapott, hogy ezután kötbérügyi előadó. Kötbérügyi előadónak nem jár prémium. Igy hát Cs. E.-nek sem járt, noha ugyanazt a munkát végezte, mint azelőtt. Új besorolását Cs. E. megfellebbezte, mert nem tartotta helyénvalónak, hogy besorolása mindig helyesnek bizonyult, a rendelet megjelenése után is helyesnek bizonyult, csak akkor vált tévessé, amikor prémiumot kért. Mi történt erre? A munkaügyi osztály a prémiumigényt elutasította. Cs. E. fellebbezett a minisztériumhoz. A minisztérium „kiszállt" a PIERT-hez, megtekintette a jegyzőkönyvet, melyet a vállalat vett fel Cs. E. munkaköréről (anélkül, hogy magát Cs. E.-t meghallgatta volna), s úgy döntött, hogy Cs. E.-nek nincs igaza, ő kötbérügyi előadó. Fellebbezés a VEB-hez. Döntés: Cs. E. igenis diszponens II., de fellebbezése elutasítandó, mert korán (március 17-én) fellebbezett, holott új, (téves) besorolása csak április 1-től lép érvénybe. (!!!) Cs. E. ezekután fellebbezett jókor április 1 után. Most már azonban a VEB elutasította, azzal, hogy nincs igaza, ő kötbérügyi előadó. Fellebbezés a TEB-hez. Elutasítva. Igy lett négy hasonló besorolású társával együtt Cs. E. is kötbérügyi előadó. A négy másik — „maradjunk csak csendben" — belenyugodott. Cs. E. nem.

Ebben az ügyben már kaptunk egy levelet a PIERT igazgatóhelyettesétől, de az a levél korántsem győzött meg arról, hogy Cs. E.-vel nem esett sérelem. *Most Kőhalmi Kálmántól, a PIERT igazgatójától kérdjük: tökéletesen rendben találja Cs. E. ügyét?*

2.

Porkai Ernő. Ez egyszerűbb ügy. P. E. 1952 júniusától 1953 júliusáig a Művészklub éttermének üzletvezetője volt. Itt jegyzett 2400 forint értékű békekölcsönt 1953 augusztusában, amikor P. E. vidéken nyaralt, a vállalat átvette az OTP-től az ő 2400 forintnyi kötvényét is, s kiadta Kornis Lászlónénak, P. E. utódjának. Kornisné a 2400 forintos kötvénycsomagot elvesztette. Kérdés: kitől követelje P. E. a tekintélyes értékű kötvényt? Az OTP átadta a vállalatnak, semmi dolga P. E.-vel. A vállalat — mint az igazgatónak P. E.-hez írt levelében olvasom — nem vállal felelősséget az elveszett kötvényért, mert azt Kornisné vesztette el. S végül Kornisné sem vállal felelősséget, mert azt mondja: ő nem kérte a kötvényeket, mért adták neki oda. Az én amatőr jogérzékem azt mondja: minthogy P. E. nem bízta meg a vállalatot azzal, hogy kötvényét bárkinek átadja, a kötvényekért a VII. kerület VV felel. Ő követelheti Kornisnétól a kár megtérítését, és nem P. E., aki Kornisnéval semmiféle jogviszonyban nem áll. *Kérdjük Füzy Páltól, a VII. ker. VV igazgatójától: nem ez az egyedül helyes eljárás?*

Tabi László

Levelek, rajzokban

— Játszd el nekem azt, komám, hogy „Ne hagyd el, aki téged szívből imád!"
— Szívesen eljátszanám, de ez nem harmonika, hanem a nadrágom...

Munka után — édes a fizetés

A dolgozó mamák kérésére ez év június elején megnyitotta kapuit községünkben a napközi otthon. Ez a hasznos intézmény lehetővé teszi, hogy a nyári munkák idején a szülők nyugodtan dolgozhatnak a mezőn, mert gyermekeik biztonságban és jó helyen töltik el idejüket.

A napközi otthon szakácsnője június 15-én megbetegedett. Mivel a gyermekeknek akkor is enniök kell, ha a szakácsnő beteg, a tanács nyomban intézkedett egy helyettes beállításáról. Ezt a változást jelentettük a sárvári járási tanács oktatási osztályának. Ez eddig rendben volt. De mikor a szakácsnő felgyógyult és helyettese kérte a munkabérét a községi tanácstól, elkezdődött a huzavona és tart még ma is. A járási tanács oktatási osztályától az elmúlt három hónap leforgása alatt telefonon, levélben és személyesen annyiszor kértük már a munkabér kifizetését, hogyha minden kérésünkre csak egy forintot utalt volna át az oktatási osztály, már régesrégen együtt volna a helyettesítés díja. Kérdezd meg Ludas Matyi az oktatási osztály illetékes dolgozóját, mit szólna hozzá, ha ő is ilyen körülményesen kapná meg fizetését!

Kondor Imre VB-elnök, Nick

Mozi — kevés levegővel

Községünkben működik egy mozi, amely úgy-ahogy megfelel rendeltetésének, de a szellőztetésével egy kis baj van. Eddig úgy segitettünk ezen, hogy ha kevés volt a levegő, megkértük az egyik, ablakhoz közel ülő sorstársunkat: nyisson ablakot. De a szellőztetésnek ez az egyszerű módja ma már megszűnt, mert a Tolna megyei Moziüzemi Vállalat az ablakokat befalaztatta.

Hála a fent emlitett vállalatnak, most a vetités alatt nemcsak a külvilágtól vagyunk elzárva, hanem a levegőtől is. Nagyban elősegiti a levegőtlenséget az is, hogy a szünet alatt csak egy ajtón engednek be levegőt. Ez pedig olyan kevés a vetités második részében, hogy nem a képet nézzük, hanem levegő után kapkodunk.

Kiss M. István
Kurd,
Vörös Hadsereg u. 3.

Az érdekeltek hozzászólnak

„Levelek rajzokban" címmel egy rajz kifogásolta, hogy nem lehet az edényekre fedőt kapni. Ezzel kapcsolatban tájékoztatásul közöljük, hogy ez év második negyedében a zománcedény-ellátás jelentősen megjavult, ami azonban elsősorban a mennyiségben, nem pedig a választékban mutatkozik. Ebből adódik, hogy fedőárukat még mindig nem tudunk megfelelő színben és méretben a lakosság részére biztositani. Osztályunk és a kerületi tanácsok kereskedelmi osztályai több izben kérték a gyárakat, készitsenek több fedőárut. A kis- és nagykereskedelmi vállalatok dolgozói is több izben fordultak ilyen irányú kérésükkel a gyártó vállalatokhoz.

Ezúttal a Belkereskedelmi Minisztérium vas- és műszaki főigazgatóságát kértük fel levélben: intézkedjék, hogy a gyárak többféle zománcozott fedőárut készitsenek.

Farkas Pál oszt. vez. h.
Bp. Városi Tanács VB
Keresk. Oszt.

Ezúttal megdicsérjük a KIK-et

Annyiszor bántják, szidják szegény KIK-et, hogy úgy érezzük: meg kell ragadnunk az alkalmat, amikor dicsérhetünk.

A felszabadulás óta téltől tavaszig elégedetlenkedő morgással volt tele a házunk. Ok: a pince, amelyben az ostrom alatt tönkrement a világítás és ahova emiatt állandóan gyertyákkal kellett „alászállnunk". Eltekintve attól, hogy a gyertya folyton elaludt, tűzrendészeti szempontból sem volt egészen megnyugtató a dolog.

Morogtunk tehát, de egyebet nem tettük. Néhány nappal azután eddig szendergő lakóbizottságunk megemberelte magát és levelet írt a KIK-nek. A levél beszámolt a pince helyzetéről és intézkedést kért.

És most következik az első csoda. Postafordultával válasz érkezett. A válasz szerint a panasz jogos és orvosolni is fogják. Erre azonban 4 hetes határidőt adtak. Örömünkből még fel sem ocsúdtunk, amikor jött a másik csoda. A 4 hétből csak 2 nap telt el, amikor megjelentek a szerelők és egy óra leforgása alatt megcsinálták a kapcsolót, a vezetéket, felszerelték az égőket.

Jólesik dicsérni, tehát megirtuk az esetet. Már csak azért is, mert hátha „gusztust csinál" ez a gyors intézkedés a többi kerület ingatlankezelői vállalatának is.

A Semsey Andor u. 10. ház lakói

No, ezt elintézte a Ludas Matyi!

Az augusztus 3-i számban „Különös kívánság" címmel elpanaszoltam, hogy a budai lakásom tőszomszédságában levő nyári mulató zenekarának muzsikája és dizőzének búgó dala zavar éjszakai nyugodalmamban.

Nos, a Ludas Matyi elintézte! Eddig csak a dizőznek és a dobosnak volt megafonnal összekötött mikrofonja, a többi muzsikusnak nem, így a művésznő dalát csupán egyszerű dobkisérettel hallhattam. Most az egész ze-

nekar kapott mikrofont, úgy hogy most örömöm teljes és hiánytalan zenekari kisérettel, vagyis nagyobb zajjal történik éjszakai nyugodalmam zavarása.

Ezek után még csak azt kérem a Ludas Matyitól, intézze el, hogy minden asztalra is kerüljön mikrofon, ugyanis a dalok után felzúgó tapsot, sajnos, nem hallom eléggé tisztán.

Előre is hálásan köszöni:
Gyöngyi László

Levelek, rajzokban

— Mit csodálkozik? Nem érek rá küllő után szaladgálni, hát így oldottam meg a dolgot...

Műszaki társbérlet...

Szakkönyvek, folyóiratok között, az Országos Műszaki Könyvtár olvasótermében ül az újító. Újításán dolgozik.

Papírt, ceruzát vesz elő: szorgalmasan jegyez, számol és rajzol: „kevesebb üzemanyaggal megtartani ugyanazt a fordulatszámot..."

— Fordulatszám... — bubububububububu... — (Azt, hogy „fordulatszám", azt az újító mormolja, de a „bubububububu" a Műszaki Könyvtár udvarán dohogó Diesel-motor hangja.) Az újító idegesen tekinget az ablak felé.

— Tehát fordulatszám...
— Bubububububububu... repepepepe... — (Az utóbbit egy Csepel-motorkerékpár harsogja.) — A fordulatszám... — mondja most már kissé ingerülten az újító. — Nyuiiiii... Nyuiiiii... — tü-tü-tüüüü-tüüü... peng-peng-peng-peng-peng...

Csikorog a fék, szól a duda, valahol síneket kalapálnak. A nyitott ablakon át füst, benzin és égett olajbűz hömpölyög a terembe.

Nem csoda ezek után, ha az újító dühösen felugrik az olvasóasztaltól, visszaadja a könyvtárosnak a könyveket, összeszedi holmiját és kirohan az ajtón. Kisvártatva visszajön. Talán meggondolta magát? Dehogyis. Csak azért tért vissza, mert eszébe jutott, hogy panaszkönyv is van a világon. Elkéri és beírja észrevételeit.

*

... Szinte mindennapos a fent leírt jelenet az Országos Műszaki Könyvtárban. Mérnökök, szakmunkások, technikusok és egyetemi hallgatók kérik naponta a zaj és a füst miatt a panaszkönyvet.

A zajt a könyvtárral egy házban lévő Autóközlekedési Tudományos Kutató Intézet okozza azzal, hogy az épületben, illetve az udvarban kísérletezik különböző motorokkal. Ez is fontos munka és nem lehet csendben csinálni, az igaz. De a motorzaj és benzingőz érthető módon zavarja a könyvtár látogatóit.

Ma, amikor annyira fontos a technika fejlesztése, meg kellene szüntetni ezt a szerencsétlen társbérletet. Az ország egyetlen nyilvános műszaki alapkönyvtára, amelynek munkája közvetlen kapcsolatban áll a termeléssel, megérdemelne ennyi megbecsülést.

B. T.

Eltűnt jutalom

A Kelet-magyarországi Üzemélelmezési Vállalat még múlt év májusában Dombai Istvánnét jó munkája eredményeként 100 forintos takarékbetétkönyvvel jutalmazta meg. Mikor a jutalmazott a pénzt a jászberényi postahivatalnál ki akarta váltani, azzal az ígérettel vették át tőle a 26 046-os számú betétkönyvét (nyugta ellenében) hogy ha a pénz megérkezik, értesítést kap. Dombai Istvánné türelmesen várt három-négy hónapot, de mivel a beígért „kiértesítés" nem akart megjönni, nyugtával felszerelve, avval a merész szándékkal indult el a postahivatalba, hogy felveszi a pénzt. De szándéka csak szándék maradt, mert a postán sem a betétkönyvet, sem a pénzt nem tudták előkotorni. A későbbiek folyamán az OTP jászberényi fiókjánál a károsult jelenlétében jegyzőkönyvet vettek fel az eltűnt betétkönyvről. De akár hiszik, akár nem, még ez a jegyzőkönyv sem tudta a bürokrácia útvesztőjében eltűnt 100 forintos jutalmat előkeríteni.

Szegeda Miklós,
a jászberényi KÜV 8. sz. telepének vezetője

Ludas Matyi elintézte...

A Ludas Matyi szeptember 1-i számában „Eltűnt kötvények" címmel megjelent Büttl Vince erdész panasza. A panaszos 1951-ben a kaposvári járási tanácsnál dolgozott és ott 600 forint értékben jegyzett Második Békekölcsönt, kötvényeit azonban nem kapta meg.

Megállapítottuk, hogy a kaposvári járási tanács Büttl Vince kötvényeit a takarékpénztár illetékes fiókjánál letétbe helyezte. Mivel a kötvényekért sem a tanács, sem a kötvény tulajdonosa nem jelentkezett, azokat ott letétként kezelték.

A Ludas Matyiban megjelent cikk alapján elküldtük Büttl Vince címére a letétként kezelt két darab 200 forint névértékű Második Békekölcsön-kötvényt, illetve az időközben kisorsolt harmadik 200 forintos kötvényének nyereményét, 280 forintot.

Országos Takarékpénztár titkársága

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság GÁDOR BÉLA (főszerkesztő), FÖLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő), GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal VII. Lenin körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál.
Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405 000.